

[Skatteministeren]

(Lovforslag nr. L 189).

Lovforslaget går ud på, at der ved beregningen af arve- og gaveafgift og indkomstskat af gavers værdi skal gives et nedslag for anlægsaktiverne i en overdraget erhvervsvirksomhed.

Nedslaget skal udgøre 40 pct. af aktivernes bruttoværdi. Formålet med forslaget er at lette familiegenerationsskiftet, idet gældende afgifter kan udhule kapitalgrundlaget i en virksomhed, der generationsskiftes.

Forslaget skønnes at medføre et årligt provenutab på mellem 150 og 250 mio. kr.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale forslaget til Folketingets velvillige og hurtige behandling.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg skal herved tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af forskellige skateloove. (Succession ved familieoverdragelse).

(Lovforslag nr. L 190).

Lovforslaget går ud på, at det ved overdragelse af en erhvervsvirksomhed til børn eller søskende kan aftales, at erhververen indtræder i overdragerens skattemæssige stilling vedrørende virksomhedens aktiver.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale forslaget til Folketingets velvillige og hurtige behandling.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg skal hermed tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af forskellige skateloove. (Eftergivelse af studiegæld og efterbetalinger fra andelsselskaber).

(Lovforslag nr. L 191).

Lovforslaget går ud på at skattefritage eftergivet studiegæld efter lov om tilskud til afvikling af studiegæld og om eftergivelse af studiegæld.

Under behandlingen af forslaget til loven om eftergivelse af studiegæld var der i Folketingets Uddannelsesudvalg enighed om, at det var en forudsætning for, at eftergivelsesordningen kunne virke efter sin hensigt, at de eftergivne beløb blev fritaget for beskatning på samme måde som ved gældssanering efter konkurslovens regler.

Imidlertid kan der efter loven om eftergivelse af studiegæld finde gældseftergivelse sted i videre omfang end efter konkursloven.

Det findes på den baggrund rimeligt og administrativt hensigtsmæssigt at skattefritage alle tilfælde, hvor eftergivelse af studiegæld finder sted efter loven om eftergivelse af studiegæld.

Loven om tilskud til afvikling af studiegæld og om eftergivelse af studiegæld trådte i kraft i 1987, og det foreslås derfor, at forslaget får virkning fra og med indkomståret 1987.

Det skønnes, at der for 1987 eftergives studiegæld for op imod 10 mio. kr. Provenutabet ved skattefritagelsen skønnes til knap 5 mio. kr. i 1987, heraf ca. 3 mio. kr. for staten.

Endvidere indeholder lovforslaget en præcisering af gældende regler i personskatteloven og virksomhedsskatteoven. Ændringen går ud på klart at fastslå, at efterbetalinger fra andelselskaber indgår i virksomhedsindkomsten som personlig indkomst. Ændringen foreslås at have virkning fra og med indkomståret 1987.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale forslaget til Folketingets hurtige og velvillige behandling.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg tillader mig herved for det høje Folketing at fremsætte:

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

(Lovforslag nr. L 192).

Forslaget er udarbejdet efter de samme retningslinjer som det forslag, jeg fremsatte for Folketinget den 7. oktober 1987, og som blev vedtaget af Folketinget ved 3. behandling den 29. oktober 1987. Det nu fremsatte forslag omfatter i alt 763 personer.

I lighed med tidligere år er det min hensigt senere i folketingsåret at fremsætte forslag om meddelelse af dansk indfødsret til yderligere et antal personer.

Med disse ord anbefaler jeg lovforslaget til det høje Folketingets velvillige og hurtige behandling.

Behnke (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ophævelse af lov om afgift af renter af forbrugslån.

(Lovforslag nr. L 193).

Siden vedtagelsen af den såkaldte kartoffelkur i oktober 1986, jf. lov nr. 698 af 17. oktober

[Behnke]

1986 om afgift af renter af forbrugslån, har regeringen og Det Radikale Venstre stædigt holdt fast på, at selv om det er påviseligt, at store befolkningsgrupper vil blive ramt urimeligt og uretfærdigt af kartoffelkuren, vil man ikke lempe kartoffelkurens grundlag.

Regeringens eneste undtagelse har været ændringerne af belåningsreglerne for sommerhuse. Men det var dog blot en enkelt stor maske i det net af uretfærdigheder, som den samlede kartoffelkur repræsenterer.

Både Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti har i folketingsåret 1987-88 fremsat lovforslag til lempelse af kartoffelkuren.

SF fremsatte lovforslag nr. L 69 af 10. november 1987, et forslag, der vil lempe afgiften af forbrugslån, således at afgiftsbeløb under 500 kr. ikke skal opkræves.

Socialdemokratiet fremsatte lovforslag nr. L 109 af 1. december 1987, et forslag, der ville lempe afgiften af forbrugslån, således at lån på under 300.000 kr. optaget før 1. januar 1987 fritages for afgift.

Fremskridtspartiet støtter begge lovforslag.

Imidlertid har Socialdemokratiet som et led i »forståelsen« med regeringen i forbindelse med vedtagelsen af finansloven for 1988 m.v. udskudt behandlingen af lovforslag nr. L 109. Det er således alene SF's lovforslag nr. L 69, der er tilbage.

Fremskridtspartiet mener, at kartoffelkuren grundlæggende er forkert, og partiet stemte da også i oktober 1986 imod kartoffelkurens vedtagelse.

Lapperier og undtagelsesbestemmelser vil kun give arbejde til de skatteembedsmænd, som skal forsøge at udrede trådene.

Derfor har Fremskridtspartiet valgt at fremsætte et lovforslag, der fjerner den ødelæggende kartoffelpest helt og fuldstændigt.

Fremskridtspartiet håber, at det flertal af ordførere, som ved 1. behandling af SF's lovforslag nr. L 69 talte imod kartoffelkuren, vil fastholde denne holdning og medvirke til vedtagelsen af nærværende lovforslag.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslaget. Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.

Samtykke til behandling:

Formanden:

Den under punkt 8 på dagsordenen opførte sag kan kun med Tingets samtykke behandles i dette møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 472

1) Til statsministeren af:

Jørgen Tved (FK):

»Agter statsministeren i den nærmeste fremtid at give Folketinget en redegørelse om rigets almindelige tilstand?«

Jørgen Tved (FK):

Efter at statsministeren har holdt teparty med regeringen, og efter at statsministeren udtalte, at der nu var fred og ro, er der alligevel flere forlydender, der går på, at uroen i regeringen fortsætter. Nu ser jeg, at statsministeren har taget det mørke tøj på. Derfor vil jeg godt høre, om der eventuelt har været for stærk garvesyre i teen, således at regeringens medlemmer ikke bare rent fysisk, men måske også holdningsmæssigt er så uenige, at det kunne medføre, at regeringen ville gå til dronningen eller måske først give Folketinget en redegørelse, der kunne gå ud på, at statsministeren vil lægge tøjlerne og forlade statsministertaburetten.

Statsministeren (Poul Schlüter):

På den givne foranledning kan jeg bekræfte, at jeg i dag har været hos dronningen – jeg skulle hilse – det er statsministeren altid om onsdagen til det traditionelle referat.

Hr. Jørgen Tveds formodninger er uden bund i virkeligheden. Spørgsmålet lyder, om regeringen i den nærmeste fremtid vil give Folketinget en redegørelse om rigets almindelige tilstand, og jeg kan sige, at det har regeringen ikke planer om. En sådan redegørelse, som hr. Jørgen Tved omtaler, vil være indeholdt i den tale, jeg skal holde ved afslutningsdebatten umiddelbart før Folketingets sommerferie.

Jørgen Tved (FK):

Statsministeren er jo et venligt menneske. Derfor havde jeg naturligvis håbet, at han ville være venlig over for den danske befolkning og give denne redegørelse på et lidt tidligere tidspunkt. Jeg havde måske lagt lidt mere i nogle af de udtalelser, der er kommet fra f.eks. formanden for Folketingets Finansudvalg om, at der skal spares 10 mia. kr. på det næste budget. Jeg havde måske også lagt lidt mere i udtalelser, der er kommet fra Kristeligt Folkeparti om, at der ikke må ske reduktioner på ulandsbistanden. Jeg havde måske fornemmet, at der var så megen uro i regeringen, at der var grundlag for, at statsministeren ville give den redegørelse, jeg efterlyser, således at statsministeren kunne glæde befolkningen med, at vi kunne bane vej for en ny regering.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 452

2) Til udenrigsministeren af:

Berlau (FK):

»Repræsenterede medlem af Folketinget Helge Adam Møller officielt Danmark, da han for nylig på fuld løn fra Folketinget opholdt sig i Thailand og brød andre landes love ved at krydse grænsen mellem Thailand og Kampuchea uden at have gyldige rejsepapirer samt opfordrede børn til at deltage i væbnet krig?«

Formanden:

For god ordens skyld skal jeg oplyse, at statsministeren er fungerende udenrigsminister.

Berlau (FK):

Det kommer ikke bag på mig, at udenrigsministeren ikke er hjemme.

Det skulpede noget i min kaffekop for nylig, da jeg en søndag morgen så, at medlem af Folketinget hr. Helge Adam Møller befandt sig på den anden side af grænsen i Kampuchea, en grænse, som han havde krydset uden at have den fornødne rejsehjemmel i orden, sådan som det fremgik af artiklerne i hvert fald. Han befandt sig også i Kampuchea på et tidspunkt, hvor han ikke havde fået meddelt orlov fra Folketinget, det vil sige, at han var på fuld løn. Derfor vil jeg gerne vide, om hr. Helge Adam Møller repræsenterede Danmark under sit op-

hold i Thailand og Kampuchea eller han må anses for blot at have pjækket og være udeblevet fra sit arbejde her i Tinget.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Ifølge oplysninger, jeg har indhentet i Udenrigsministeriet, deltog medlem af Folketinget Helge Adam Møller for nylig sammen med norske, svenske og danske journalister og tv-folk i en studierejse til Thailand. Det var i januar. Denne rejse var efter det oplyste arrangeret af det norske Skandinavisk Institut for Frihed og gik bl.a. til de af Internationalt Røde Kors støttede flygtningelejre i Thailand. Hr. Helge Adam Møller deltog i denne studierejse som privatperson, har jeg forstået, og var naturligvis ikke officiel repræsentant for Danmark.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 450

3) Til justitsministeren af:

Erling Christensen (S):

»Har ministeren aldrig overvejet at indkalde også personmotorkøretøjer til periodiske syn?«

Skriftlig begrundelse

Efter nytår har jeg fået kendskab til, at tre ældre personbiler (10–20 år) under langsom kørsel har haft spontant brud på forreste bærelærme.

Hvis disse brud var sket under landevejskørsel, ville et alvorligt uheld være uundgåeligt.

Periodiske syn vil efter min mening kunne forhindre disse forfærdelige overraskelser.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Hr. Erling Christensen spørger, om jeg har overvejet at indkalde også personmotorkøretøjer til periodiske syn. Dertil kan jeg sige, at det har jeg ikke.

Jeg er selvfølgelig bekendt med, at der i tidligere perioder har været tanker fremme i den retning, og også tidligere regeringer har fremsat forslag herom, men det har ikke på noget tidspunkt været min opfattelse, at vi havde behov for periodiske syn af personmotorkøretøjer.

[Justitsministeren]

Jeg mener, at det ville være en unødvendig ulejlighed for alle de borgere, der har biler eller andre motorkøretøjer, og jeg mener ikke, at det ville have betydning for færdselssikkerheden. Desuden ville det blive meget kostbart at gennemføre det. Jeg vil tro, at hvis man gennemførte et sådant forslag om periodiske syn af personbiler, ville det nødvendiggøre så omfattende ændringer hos Statens Bilinspektion, at der ville blive tale om en fordobling af synskapaciteten, og det ville kræve meget betydelige investeringer i form af grundkøb, opførelse af nye synshaller m.v.

Jeg mener altså heller ikke, at der er behov for at belaste personbilerne med sådanne periodiske syn. Den tekniske standard af nye personbiler er i de senere år forbedret væsentligt. På den baggrund er der blandt alle, tror jeg, der beskæftiger sig med disse spørgsmål om færdselssikkerhed m.v., en udbredt enighed om, at den færdselssikkerhedsmæssige effekt, som eventuelt ville kunne opnås ved indførelse af periodiske syn af personbiler, ikke ville stå mål med de beløb, som i givet fald skulle anvendes.

Erling Christensen (S):

Jeg vil gerne takke justitsministeren for svaret. Jeg gentager fra min skriftlige begrundelse, at jeg siden nytår har fået kendskab til, at tre ældre personbiler under langsom kørsel har haft spontant brud på de forreste bærearmer.

Jeg har også oplevet, at biler indkaldt af en mekaniker til syn viser sig at være ikke helt, men halvt brudt igennem ved bærearmerne. Ud fra det begrænsede lokalområde, hvorfra min viden om dette problem stammer, kan jeg ud fra erfaring fra andre områder regne mig frem til, at der her i landet sker mellem 1.500 og 1.800 sådanne spontane brud om året. Hvis det sker under landevejskørsel, vil et alvorligt uheld være uundgåeligt.

Jeg kunne godt tænke mig – for at få en bedre viden på dette område – at spørge justitsministeren, som kun har haft kort tid til at besvare spørgsmålet, om han ved en rundspørge til landets bilinspektører, som jo undersøger biler, der har været involverede i alvorlige uheld, kan få svar på, om der har været uheld, der grunder sig på brud på de forreste bærearmer, og i så fald, om svaret efterfølgende kunne tilstilles Folketinget.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Den undersøgelse, som hr. Erling Christensen anmoder om, vil jeg gerne foretage. Jeg vil godt have lov til at tænke lidt over, på hvilken måde vi skal foretage den, men det er da klart, at der sker noget farligt, hvis der sker brud af den omtalte slags, og det kan jo få virkning på forskellige områder.

Jeg mener, at f.eks. en forøget indsats med hensyn til kontrol af den eksisterende bilpark bør gennemføres, måske også intensiveres, ved de såkaldte landevejssyn. Det er altså syn, der finder sted ude i trafikken. De kan målrettes, og således kan man navnlig koncentrere indsatsen om de dårligst vedligeholdte køretøjer. Jeg takker hr. Erling Christensen, fordi han gør mig opmærksom på det, og vi vil altså tage det op som ønsket.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 451**4) Til justitsministeren af:****Erling Christensen (S):**

»Har ministeren aldrig overvejet at indføre en godkendelsesordning for reservedele til motorkøretøjer?«

Skriftlig begrundelse

Jeg tænker i den forbindelse særlig på bilernes sikkerhedsudstyr – f.eks. bremsebelægninger. Der findes på markedet bremsebelægninger, der passer til forskellige bilmærker. Problemet er bare, at belægningerne virker forskelligt på forskellige bilmærker med overbremsning og hjullåsning til følge. Ved nedbremsning fra kun 70 km/t vil det betyde, at bilen begynder at dreje om sin egen akse.

Enhver kan forstå, at det ved nedbremsning ved landevejskørsel kan betyde sammenstød og ulykke.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Spørgsmålet går på, om jeg vil overveje en godkendelsesordning for reservedele til motorkøretøjer. Jeg må sige, at de regler, vi har om køretøjers indretning og udstyr, allerede indeholder et krav om, at nogle bestemte udstyrsdele skal være godkendte og mærkede. Det gælder sikkerhedsseler, refleksanordninger og visse lygter.

[Justitsministeren]

Jeg forstår spørgsmålet på den måde, at det, der kunne være tale om, skulle være en generel godkendelsesordning. Det har jeg overvejet, men jeg har ikke indført en sådan godkendelsesordning, for jeg mener, at man ikke opnår ret meget ved det. Der er det rigtige i det, at krav om godkendelse af udstyrsdele giver en høj grad af sikkerhed, men i de allerfleste tilfælde vil man med hensyn til færdselssikkerheden kunne nå det samme resultat ved at fastsætte mere eller mindre detaljerede krav til udstyrets egenskaber og præstation. Der er derfor af færdselssikkerhedsmæssige grunde kun behov for et krav om godkendelse af udstyrsdele, hvis egenskaber og/eller præstation vanskeligt kan kontrolleres af Justitsministeriet eller Statens Bilinspektion, og det gælder f.eks. et af de områder, jeg nævnte, nemlig sikkerhedsseler.

Det fremgår rigtigt af hr. Erling Christensens begrundelse, at udstyrsdele til én bilmodel ikke uden videre kan anvendes til andre bilmodeller, men herved fremkommer også et, synes jeg, væsentligt argument imod en generel godkendelsesordning, for et generelt krav vil være ensbetydende med, at et stort antal udstyrsdele skal godkendes for hver enkelt af de bilmodeller, de skal eller kan bruges til.

Erling Christensen (S):

I begrundelsen for mit spørgsmål omtaler jeg særligt bremsebelægninger. Der findes ingen lov i Danmark om disse sikkerhedskomponenter, som justitsministeren rigtigt sagde. Det er alene bilistens ansvar, at det hele fungerer korrekt. Der er erfaring for, at bremsebelægninger, der passer til en lille bil, ved montering i en større bil vil få den betydning, at den store bil ved nedbremsning fra blot 70 km i timen vil snurre rundt om sin egen akse, og ved landevejskørsel kan enhver jo forstå at det vil betyde en faretruende situation.

Jeg vil i forlængelse af mit spørgsmål stille et yderligere spørgsmål til justitsministeren: Er det ikke rigtigt, at vi i vore nabolande har godkendelse af reservedele til biler?

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det kan jeg ikke fuldt ud svare på på stedet, men jeg vil gerne undersøge det. Jeg mener ikke, at der er tale om en generel godkendelse, men om de har godkendelseskrav i videre omfang end vi, vil jeg gerne undersøge og give

meddelelse til hr. Erling Christensen om. Hvis man skulle gennemføre en helt generel godkendelsesordning for alle reservedele, ville det være uhyre ressourcetrækkende, og det ville altså også indebære en udvidelse af den offentlige kontrolvirksomhed og derved give betydelige omkostningsforøgelser for erhvervslivet; men jeg skal gerne undersøge, i hvilket omfang man har andre godkendelsesordninger i de andre nordiske lande.

Erling Christensen (S):

Jeg takker justitsministeren for svaret og spørger ministeren, om han i forlængelse af de undersøgelser, som han nu lovede at ville sætte i gang, også vil prøve at stille spørgsmålet til den store fabrik, vi har her i landet, og som er ekspert i bremsebelægninger. Jeg tænker på Roulunds Fabrikker i Odense. Vil man undersøge mulighederne for en godkendelse af bremsebelægninger også den vej omkring?

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det vil jeg gerne. Odense er altid et godt sted at gå til, hvis man vil have besked.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 461**5) Til miljøministeren af:****Leif Hermann (SF):**

»Vil ministeren stille godkendelse af § 15-rammetillæg nr. 80 til de af Miljøministeriet i 1977 godkendte midlertidige rammer for lokalplanlægningen i Københavns Havn i bero, indtil forholdene vedrørende arealdispositionerne omkring Københavns Havn er afklaret?«

Skriftlig begrundelse

I svaret på Miljø- og Planlægningsudvalgets spørgsmål alm. del nr. P 9 angiver ministeren, at der ikke er baggrund for anvendelsen af indkaldebeføjelsen i henhold til kommuneplanlovens § 28, stk. 1, i sagen vedrørende nedrivning af en central bygning i Sukkerfabrikkernes bygningskompleks ved havnen (sukkerkogeriet).

Spørgeren finder, at ministerens argumentation bærer præg af hans manglende lyst til at anvende sine beføjelser og ikke af manglende

[Leif Hermann]

lovhjemmel. Spørgeren henviser til betænkningen af 3. juni 1975 fra Folketingets Udvalg om Fysisk Planlægning, der ikke ønskede en så snæver afgrænsning af indkaldbestemmelsernes anvendelsesområde, som lovforslaget oprindeligt lagde op til ved at begrænse indkaldbeføjelsens anvendelsesområde til tilfælde, hvor særlige omstændigheder foreligger. Netop dette kriterium er – på trods af Folketingets nævnte klare tilkendegivelse – lagt til grund for ministerens svar på spørgsmål nr. P 9.

Da Københavns Borgerrepræsentation formentlig kan nå at vedtage forslaget til lokalplan og § 15-rammetillæg, inden ministeren får tænkt sig om endnu en gang, må indkaldbeføjelsen for så vidt angår lokalplanforslaget antages at være uaktuel.

Herefter er spørgsmålet, om ministeren vil benytte den situation, at der nu foreligger et forslag til kommuneplan for Københavns Havn og to beslutningsforslag vedrørende Københavns Havn i Folketinget, til at udskyde godkendelsen af § 15-rammetillægget, indtil forholdene vedrørende arealdispositionerne omkring havnen er afklaret, og indtil der er tilvejebragt et endeligt planlægningsgrundlag for området.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Lokalplanlægningen for området omkring Sukkerfabrikkerne har været undervejs de seneste to år. Som nævnt i mit svar til Miljø- og Planlægningsudvalget om samme sag er der allerede på et tidligt tidspunkt i planlægningsprocessen gjort op med de statslige interesser. I Københavns Kommunes forslag til lokalplan og til § 15-rammer for området bestemmes det, at væsentligt nybyggeri forudsætter både supplerende lokalplan og supplerende § 15-rammer. Der åbnes således ikke for nybyggeri langs havnefonten.

På baggrund af forslagets indhold og de hidtidige statslige tilkendegivelser mener jeg ikke, at der er grundlag for at stille godkendelsen af § 15-rammetillægget i bero.

Jeg mener på baggrund af det oplyste heller ikke, at lokalplanforslaget vil kunne foregribe den kommende helhedsplanlægning af Københavns Havn.

Leif Hermann (SF):

Det var unægtelig et meget summarisk svar,

miljøministeren gav her. Det sidste, at lokalplanlægning ikke kan foregribe de kommende arealdispositioner vedrørende havnen, kan ministeren af gode grunde ikke udtale sig om, for så vidt som ministeren ikke ved, hvordan disse arealdispositioner kommer til at se ud, i hvert fald ikke endnu.

Men jeg vil gerne spørge ministeren, når ministeren siger, at de statslige interesser er der gjort op med, om det betyder, at ministeren også har inddraget de statslige interesser, der var en forudsætning for Folketingets dagsorden af 2. december 1986 vedrørende bygningsfredning og bygningsbevaring, og som Folketinget har givet udtryk for ved at inddrage hele spørgsmålet om arealdispositionerne i Københavns Havn.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Der har i løbet af efteråret 1985 været flere drøftelser mellem den daværende fredningsstyrelse og De Danske Sukkerfabrikker om områdets fremtid. Det særlige Bygningssyn udtalte i den forbindelse, at man anså industrikomplekset for fredningsværdigt. Under drøftelserne tilkendegav De Danske Sukkerfabrikker, at de agtede at bevare bygningerne ud mod vandet.

På den baggrund besluttede den daværende fredningsstyrelse ikke at indlede fredningssag.

Jeg finder, det er glædeligt, at der gennem forhandlinger med erhvervslivet kan opnås gode løsninger, således at bevaringsbestrebelseerne også tilgodeses på anden måde end gennem fredning.

Leif Hermann (SF):

Nu taler vi netop om en situation, hvor der ikke er tale om bevaring, nemlig nedrivningen af sukkerkogeriet som den centrale del af Sukkerfabrikkernes bygningskompleks ved havnen. Her er der altså ikke tale om bevaring, her er tale om bevaring af noget af det, men ødelæggelse af en markant og central del af bygningskomplekset.

Jeg vil gerne spørge miljøministeren, om han har forståelse for, at der er nogen forbløffelse rundt om i landet, når man i 1986 efter en debat i Folketinget vedtager en dagsorden, der klart signalerer, at nu skal vi have noget mere bygningsbevaring og bygningsfredning, hvorefter man lige op til en diskussion om arealdispositionerne i Københavns Havn og lige op til

[Leif Hermann]

fremstættelsen af forslaget om bygningsfredning, kan gå løs på nedrivningen af en markant del af et bygningskompleks, som har hørt til havnen og hører til havnen.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Som spørgeren ved, har jeg meget stor forståelse for nødvendigheden af at sikre bevaringsværdige bygninger.

Spørgeren er også bekendt med, at vi netop i Københavnsområdet og i Københavns havneområde har iværksat en registrering af disse bygninger. Derfor finder jeg ikke, det er rigtigt ligesom at antyde, at den forståelse ikke er til stede.

Det er jo klart, at når behovet er så stort, er det jo bl.a. på baggrund af befolkningens forståelse og ønske om at bevare. Derfor kunne en tidligere aftale opfattes som brud med den hovedlinje, der her er lagt. Jeg vil igen henvise til den aftale, der er truffet tidligere mellem Sukkerfabrikkerne og staten angående disse bygninger, og det finder jeg tilfredsstillende.

Leif Hermann (SF):

Må jeg forstå ministeren sådan, at den aftale, der er truffet mellem Sukkerfabrikkerne og staten – oven i købet på baggrund af Det særlige Bygningssyns tilkendegivelse om, at bygningen er fredningsværdig og bevaringsværdig – også indbefatter de forudsætninger, der lå i dagsordenen fra 2. december 1986? Jeg forstår, at aftalen er af ældre dato, også ældre end den dagsorden, som Folketinget vedtog den 2. december 1986, og at ministeren altså ikke vil lægge dagsordenen til grund som en forudsætning – der brister – for den aftale.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Vi henholder os selvfølgelig til gældende aftaler, og jeg vil også gøre spørgeren opmærksom på, at Fredningsstyrelsen afstod fra at rejse fredningssag på baggrund af, at den aftale, der blev indgået mellem Fredningsstyrelsen og Sukkerfabrikkerne, var en tilfredsstillende løsning med henblik på bevaring af disse værdifulde bygninger.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 471

6) Til *arbejdsministeren* af:

Ejner Larsen (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at det, Jydekompaniet ifølge pressen er blevet sigtet for af bagmandspolitiet, ikke eller meget vanskeligt ville have kunnet finde sted, såfremt SF's idé om arbejdspladsdemokrati var indført i Danmark?«

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

At svare på dette spørgsmål ville forudsætte, at svareren havde et nogenlunde indgående kendskab til to forskellige emner. Jeg må blankt tilstå, at jeg mangler disse forudsætninger, og jeg må derfor også afstå fra at give en egentlig besvarelse. Jeg vil selvsagt gerne begrunde over for spørgeren, hvorfor det er sådan.

Det ene emne, som jeg burde kende, kalder spørgeren SF's idé om arbejdspladsdemokrati. Er det nu ikke lidt meget forlangt, at jeg skulle kunne være i stand til at udkrystallisere en klar model af de mange mere eller mindre tågede ideer, som medlemmer af SF i årenes løb har luftet om socialisering af danske virksomheder og deres ledelser?

Det, som denne uklare idé om arbejdspladsdemokrati nu ønskes sat i forbindelse med, er en aktuel straffesag, som har været omtalt i aviserne i den sidste tid. Den drejer sig ifølge aviserne om en sigtelse imod nogle direktører for mandatsvig, vekselrytteri m.v. Hvordan kan spørgeren dog tro, at jeg vil give mig i kast med at kommentere en sådan sag, som jeg kun kender fra aviserne, og begynde at filosofere over, hvordan det var gået, hvis SF's utopi havde haft noget med virkeligheden at gøre? Det kan jeg selvsagt ikke.

Men så meget kan jeg dog sige: Uanset hvilken ledelsesform man har, kan det forekomme, at enkeltpersoner foretager kriminelle transaktioner. Det forekommer naivt at tro, at medarbejderrepræsentanter ikke lige så godt kan blive ofre for sådanne transaktioner, som trænede forretningsfolk og finanseksperter – desværre, understreger jeg – undertiden bliver udsat for.

Ejner Larsen (SF):

Jeg er da rystet over arbejdsministerens manglende indsigt på det område, han er sat til at administrere, der gør det umuligt for arbejdsministeren at svare bare rimeligt på det spørgsmål, der er stillet. Jeg synes, det er for dårligt, når arbejdsministeren siger, at man godt kan

[Ejner Larsen]

kritisere både Socialdemokratiets og SF's forslag, og i stedet foreslår nogle frivillige ordninger. Jeg kunne godt tænke mig at vide, på hvilket grundlag arbejdsministeren tillader sig at foretage den vurdering, når han ikke engang er i stand til at redegøre for den. Det er tåbeligt. Han kan få et program hos mig, der viser, hvordan det skal ske.

Noget andet er, at man ikke nødvendigvis behøver at tage stilling til denne sag. Det er kendt for offentligheden, at man bytter varelagre for at få lejlighed til at opskrive dem og senere belåne dem. Der sker også mange andre ting i erhvervslivet. Det kunne arbejdsministeren nok have taget generelt op og svare på, om disse ting kunne lade sig gøre eller meget vanskeligt kunne lade sig gøre, hvis der var et virksomhedsråd. Det er banker, der bringes i vanskeligheder, men lad dem om det, men der lukkes mange arbejdspladser, og mange menneskelige skæbner er på spil, hvorefter arbejdsministeren bare fortæller, at det kan han da ikke tage stilling til. Hvor er arbejdsministeren så henne i debatten om indførelse af demokrati på arbejdspladserne, demokrati i erhvervslivet i al almindelighed, når arbejdsministeren end ikke kan sætte sig ind i sådan en lille ting? Det er jeg da lidt skuffet over.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg har ellers gjort mig megen umage, vil jeg godt sige til hr. Ejner Larsen. Jeg gjorde mig så meget umage, at jeg slog op i beslutningsforslag nr. B 126 fra sidste folketingssamling, som SF har fremsat. Jeg må indrømme, hvad jeg vistnok også sagde i besvarelsen dengang, at det virkede usammenhængende, ugenomtænkt og uigennemførligt. Det er klart, at man så ikke kan vurdere, hvordan sådan noget ville virke i praksis, når det ikke kan lade sig gøre i praksis.

Der står heller ikke noget i SF's forslag om, at det skulle have en særlig kriminalpræventiv, forebyggende virkning at indføre disse virksomhedsråd, som SF påtænker. Jeg kan egentlig ikke se, at det har en pind med sagen at gøre. Dertil kommer, at hr. Ejner Larsen efterhånden også burde vide, at ministre selvsagt ikke vil kommentere sager, som kommer til at versere for domstolene.

Ejner Larsen (SF):

Det behøver arbejdsministeren heller ikke at

gøre, men arbejdsministeren må da være enig med mig i, at demokrati er det bedste værn mod svindel og humbug. Det vil med andre ord sige, at når der er mange, der skal træffe disse beslutninger, må grundlaget også blive bedre. Det betyder, at der bliver et bedre værn mod, at arbejdspladserne bliver ødelagt af nogle enkelte personer. Jeg er stadig væk lidt skuffet over, at arbejdsministeren på den måde bare glider uden om spørgsmålet. Det lover ikke godt for fremtiden, når vi skal finde frem til de bedste modeller for, hvordan vi demokratiserer dansk erhvervsliv.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg har ikke nogen forventning om, at SF og den regering, jeg repræsenterer, på nogen måde kan blive enige om, hvad demokrati er, og hvordan vi skal demokratisere erhvervslivet. Det ligger uden for min forestillingsverden, men jeg vil meget gerne med andre, der har mere forståelse for, hvordan et frivilligt baseret samfund fungerer, diskutere medindflydelse og medansvar i virksomhederne. Det har bare ikke noget med den verserende sag at gøre.

Ejner Larsen (SF):

Ud fra det sidste svar kan jeg så trøste mig med, at når den tid kommer, kommer arbejdsministeren og I andre til at sidde på tilskuerbænkene, så det betyder ikke så meget.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Formanden:

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Glistrup: spm. nr. S 259 og 261

Fabricius: spm. nr. S 280

Behnke: spm. nr. S 288, 387, 403 og 407

Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 302, 330, 331, 376, 377 og 404

Stillinger: spm. nr. S 324

Agerschou: spm. nr. S 352 og 386

Jørn Jespersen: spm. nr. S 369

Dohrmann: spm. nr. S 378

Birthe Hansen: spm. nr. S 383 og 385

[Formanden]

Margrete Auken: spm. nr. S 390–394 og 396
 Erling Christensen: spm. nr. S 395
 Ole Espersen: spm. nr. S 398
 Pia Gjellerup: spm. nr. S 400
 Kaj Poulsen: spm. nr. S 411

Spm. nr. S 259

Til finansministeren (25/11 87) af:

Glistrup (FP):

»Hvor mange penge skønner finansministeren at danske skatteydere tvinges til at betale til de privilegeredes tobaksforbrug i 1988?«

Begrundelse

Som det blandt andet fremgår af Fremskridtspartiets lovforslag nr. L 159 af 18. februar 1983, er det oprørende, at skatteyderne tvinges til at betale for andres tobaksforbrug.

Det må gælde, uanset hvilken holdning man har til den almindelige tobakspolitik, som jo mere end noget andet deler Folketinget i to næsten lige store halvdele.

Men selv vi, som er uenige med de radikale prædikanter, må i hvert fald modsætte os, at stat, amter og kommuner optræder som alfons i forholdet til den del af den danske befolkning, der igennem mødedeltagelse eller på anden vis kan gramse til sig af cigaretter, cigarer osv.

Spørgeren er selvsagt bekendt med, at en præcis opgørelse af hele den offentlige sektors udgifter på dette område vil kræve et særdeles vidtløftigt udregningsarbejde. Derfor er spørgsmålet udformet, så der alene ønskes et skøn, som forholdsvis hurtigt kan udarbejdes på grundlag af stikprøver foretaget af en enkelt af de mange specialister i offentlige udgifter, som finansministeren beskæftiger.

Af svaret bedes fremgå, hvilke metoder der er anvendt ved det ønskede slag på tasken, og hvor stor den maksimale usikkerhedsmargen antages at være.

Svar (17/12 87):**Finansministeren (Palle Simonsen):**

Statens udgifter til tobaksvarer opføres under standardkonto 10. Kontorhold. På denne konto opføres imidlertid tillige udgifter til en lang række andre indkøb og anskaffelser. En opgørelse af udgiften til tobaksvarer er ikke mulig.

Spm. nr. S 261

Til finansministeren (25/11 87) af:

Glistrup (FP):

»Hvordan har den danske statsgæld i dollars udviklet sig i hvert af de seneste 10 år?«

Begrundelse

Spørgsmålet stilles for at få bekræftet eller afkræftet den herskende formodning om, at finansministerens statsgældskontor med søvngængeragtig sikkerhed optager dollarlån, når kursen er stigende, og indfrier dem, når dollaren er omkring toppunktet, så man ikke får fordel af dollarens fald.

Derfor bedes det af svaret fremgå, såvel hvad gælden har været i dollars, som hvad dollarkursen har udgjort i hvert af de pågældende år.

Endvidere bedes det for hvert år for sig anført, hvor stor en procentdel dollargælden har udgjort af statens samlede valutagæld.

Svar (17/12 87):**Finansministeren (Palle Simonsen):**

Den danske statsgæld i USD har i de seneste 10 år udgjort de i nedenstående tabel anførte beløb. Der er i tabellen tillige oplyst USD-kurser på opgørelsestidspunkterne samt dollargældens størrelse i procent af Danmarks samlede valutagæld.

Ultimo året	Gæld i USD	Ultimo kurs	USD-gælden i pct. af statens samlede valutagæld i DKK
1978	2.290,4	5,0940	40
1979	2.442,0	5,3685	36
1980	3.328,8	6,0185	44
1981	4.207,7	7,3250	54
1982	6.076,4	8,3840	64
1983	6.986,1	9,8750	67
1984	4.763,2	11,2600	54
1985	4.689,0	8,9690	45
1986	7.533,3	7,3425	46
1987 ¹⁾ . .	7.587,6	6,7215	40

¹⁾ Pr. 31. oktober 1987

[Finansministeren]

Da begrundelsen for spørgsmålet indeholder en formodning om, at Finansministeriets Statsgældskontor ikke foretager en hensigtsmæssig styring af den udenlandske statsgælds sammensætning, skal følgende oplyses:

Dollarandelen af gælden steg i perioden 1980-83 fra 44 pct. til 67 pct. og er siden reduceret til 40 pct. ultimo oktober 1987. Hvis der ikke sker væsentlige ændringer i rente- og kursudviklingen, vil der antagelig efterhånden blive gennemført en yderligere reduktion af dollar-gælden. Den omtalte stigning og det efterfølgende fald hænger delvis sammen med kursudviklingen på dollars. Kursen på dollar begyndte dog først at falde i marts 1985, på hvilket tidspunkt staten allerede havde reduceret dollar-gælden noget. Baggrunden for denne - »for tidlige« - reduktion, som især skete i december 1984, var, at dollarlånene bar en relativt høj rente sammenlignet med, hvad der kunne lånes dollar til dengang. Man benyttede sig derfor af den særlige adgang, der var til at førtidsindfri netop disse lån. Da valutareserven (som på det tidspunkt for en stor dels vedkommende var placeret i dollars) var meget stor, blev lånene ikke refinansieret. Hvis staten havde optaget dollarlån, ville staten have fået en kursgevinst, da dollaren siden faldt i værdi. Til gengæld ville Nationalbanken have lidt et kurstab, i det omfang den ikke havde solgt dollarbeløbet mod anden valuta.

Den store dollarandel af gælden i begyndelsen af 1980'erne gjorde staten meget sårbar over for ændringer i valutakursen. Da dollaren i løbet af 1985 igen var faldet en del, besluttedes det derfor med henblik på at sprede risikoen gradvis at reducere dollarandelen og tilsvarende forøge andelen af de europæiske valutaer. Andelen af især de europæiske valutaer ønskedes forøget, dels fordi renten på flere af disse valutaer, primært DEM og CHF, var meget lav, dels fordi kursrisikoen på grund af EMS-samarbejdet var begrænset.

Spm. nr. S 280

Til *justitsministeren* (27/11 87) af:

Fabricius (KF):

»Kan ministeren oplyse, hvornår han forventer en afklaring i den såkaldte Kvejborg-sag?«

Begrundelse

Siden april måned dette år har borgerne i Børkop Kommune været ude af stand til at kontakte Børkop politistation beliggende i landpolitiassistent Aage Kvejborgs privatbolig i Børkop.

Den nærmere baggrund er, at landpolitiassistent Aage Kvejborg har afvist at lade sin privattelefon benytte som tjenestetelefon, og han har anmodet om, at der stilles en selvstændig tjenestetelefon til rådighed for ham i hans arbejde som landpolitibetjent.

Sagen skaber problemer og usikkerhed både for borgerne i Børkop Kommune, der i stor udstrækning er henvist til at blive betjent af politigården i Fredericia, og for landpolitibetjent Aage Kvejborg selv og hans familie. Det er derfor vigtigt, at sagen afklares så hurtigt, som det er praktisk muligt.

Svar (14/12 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det kan oplyses, at rigspolicehøfen har udarbejdet udkast til nye regler om godtgørelse for telefonudgifter for ansatte i politiet. Dette er sket efter forudgående forhandlinger med politiets organisationer, som har tiltrådt regeludkastet.

Justitsministeriet har den 19. november 1987 forelagt de aftalte regler for Finansministeriet med indstilling om godkendelse.

Jeg går herefter ud fra, at de problemer, der har været tale om, snarest kan få en tilfredsstillende løsning.

Spm. nr. S 288

Til *indenrigsministeren* (30/11 87) af:

Behnke (FP):

»Har danskere samme adgang til at opnå dobbelt statsborgerskab som tyrkere?«

Begrundelse

Dagspressen har omtalt, hvorledes Ahmet Bayram fra Ishøj har statsborgerskab i såvel Tyrkiet som i Danmark. Danskfødte, som er flyttet til udlandet, f.eks. USA, og dér har opnået amerikansk statsborgerskab, er blevet mødt med krav fra danske myndigheder om afgivelse af det amerikanske statsborgerskab, hvis den

[Behnke]

danskfødte ønskede at genopnå dansk statsborgerskab.

Enten må tyrkeren afgive det ene statsborgerskab, eller også må danskere have samme ret til at have dobbelt statsborgerskab. Spørgeren beder derfor ministeren om at redegøre for ovennævnte forhold.

Svar (16/12 87):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Nej.

Danmark er principielt modstander af, at udlændinge, der opnår dansk statsborgerskab ved naturalisation, beholder deres oprindelige statsborgerskab.

Den danske regering har bundet sig til en sådan holdning ved ratifikation af Europarådskonvention af 6. maj 1963 om begrænsning af tilfælde af dobbelt statsborgerskab m.v.

Den danske indfødsretslovgivning er i overensstemmelse hermed indrettet således, at danskere automatisk mister deres statsborgerskab ved opnåelse af fremmed statsborgerskab efter ansøgning eller udtrykkeligt samtykke, jf. bekendtgørelse nr. 155 af 6. april 1978, § 7, nr. 1, af lov om dansk indfødsret.

Den tyrkiske indfødsretslov kræver derimod, at tyrkiske statsborgere skal have opnået et fremmed statsborgerskab, før de kan frigives fra det tyrkiske. Et krav fra dansk side om løsning fra det tyrkiske statsborgerskab inden opnåelse af det danske ville således forhindre herboende tyrkere i at blive danske statsborgere.

Folketingets indfødsretsudvalg har derfor accepteret, at tyrkere – og enkelte andre udlændinge – der ikke kan opfylde betingelsen om at blive løst, før de bliver danske, opnår dobbelt statsborgerskab ved naturalisation her i landet.

Spm. nr. S 302

Til *justitsministeren* (3/12 87) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren foranledige, at politiet koncentrerer sin indsats mod salg af ulovlige stoffer i restauranter i Christiania, før ellers lovlydige restauratører jages af politiet for samme forseelse, eller i det mindste, at den indsats, politiet vil yde, sker ligeligt overalt?«

Begrundelse

Ifølge B.T. den 30. november 1987 har Københavns Politi givet en række restauratører en advarsel om at stoppe de åbenlyse handler, der foregår med speed. I modsat fald oplyser lederen af narkopolitiet i København, kriminalinspektør Bent Ejlerskov Petersen, at det kan få konsekvens for disse restauratørers bevillinger. Denne trussel virker anstødelig, eftersom politiet endnu ikke har standset de ulovlige restaurationer og spisesteder, der findes på Christiania. Lovene må være ens i dette lille land, for at der skal bevares en forståelse for lov og ret. Det gælder også på restaurationsområdet.

Svar (15/1 88):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det er min opfattelse, at ikke mindst værtshusforholdene i Christiania er uholdbare. Værtshusene drives uden bevilling, og de giver anledning til stigende problemer af blandt andet politmæssig art. Salg af narkotika og tyvekoster florerer således i stort omfang i og omkring værtshusene.

Efter min mening må det derfor meget hurtigt afklares, hvorvidt der er grundlag for at få forholdene vedrørende værtshusene i Christiania lovliggjort. Hvis dette ikke er tilfældet, må politiet på sædvanlig måde skride ind over for de ulovlige værtshuse.

Det henhører under Landsbevillingsnævnet at tage stilling til en eventuel ansøgning om bevilling. I den forbindelse kan jeg oplyse, at politidirektøren i København for nylig har indstillet til Landsbevillingsnævnet, at nævnet nu fastsætter en frist for indgivelse af ansøgninger om bevilling til værtshusene i Christiania med den tilkendegivelse, at overskridelse af fristen vil betyde, at myndighederne må forventes at ville bringe de ulovlige forhold til ophør.

Jeg går således ud fra, at der meget snart kan ske en afklaring vedrørende de ulovlige værtshuse i Christiania.

Spm. nr. S 324

Til *skatteministeren* (9/12 87) af:

Stillinger (SF):

»Finder ministeren sprogbrugen i skrivelse af 1. oktober 1987 (j.nr. 630-8807-00012) til advokat Tage Alsted, Nyborg, i ny anke over en

[Stillinger]

foretaget indkomstansættelse fra Landsskatteretten: »den såkaldte Selvejende Institution Søndergården« særlig velvalgt, og hvad agter ministeren at gøre for at forhindre gentagelser?»

Svar (17/12 87):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Spørgsmålet vedrører en klagesag, som i øjeblikket er under behandling i Landsskatteretten.

Landsskatteretten fungerer som sidste klageinstans før domstolene og er et uafhængigt, domstolslignende nævn, som ikke er underlagt min instruktionsbeføjelse bortset fra muligheden for at udstede generelle forskrifter i bekendtgørelsesform i henhold til skattelovgivningen. Jeg kan således ikke udstede konkrete tjenestebefalinger med hensyn til sagernes behandling og afgørelse.

Landsskatteretten har i øvrigt oplyst, at den omtalte bemærkning ikke er udtryk for en vurdering i den pågældende sag, og beklager, at den anvendte formulering har kunnet give anledning til misforståelser.

Spm. nr. S 330

Til indenrigsministeren (10/12 87) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse, om en borgmester har kompetence til at undlade at videresende et brev fra en gruppe borgere i Høje Gladsaxe adresseret til det enkelte byrådsmedlem, og i benægtende fald, hvad vil ministeren da gøre ved den konkrete sag?»

Begrundelse.

Som det ses af Søndags Aktuelt den 19. april 1987, skrev en gruppe borgere allerede i december 1986 til Gladsaxe Byråds medlemmer et brev, hvori man advarede mod at antage Bolinds og Fællesledelsens forslag til betonrenoveringen af Høje Gladsaxe.

Dette brev blev standset på borgmesterkontoret og kom tilsyneladende ikke til det enkelte byrådsmedlems kundskab. Da dette brev og mange tidligere henvendelser tilsyneladende ikke af borgmesteren er blevet grundigt undersøgt og ikke bragt til byrådets kundskab, kan det være årsagen til, at byrådet enstemmigt

vedtog den dyre Bolindbetonrenovering, og derfor bedes ministeren oplyse, om en sådan fremgangsmåde er forenelig med styrelsesloven eller almindelig borgmestermoral.

Foreløbigt svar (16/12 87):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Det fremgår af spørgsmålet, at det vedrører en konkret sag. Jeg har derfor bedt Tilsynsrådet for Københavns Amt om at se på sagen og orientere mig om resultatet af rådets overvejelser.

Når tilsynsrådets udtalelse foreligger, vil jeg vende tilbage til det stillede spørgsmål.

Spm. nr. S 331

Til indenrigsministeren (10/12 87) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Kan ministeren oplyse, om Gladsaxes borgmester kan gøres ansvarlig enten økonomisk eller på anden måde ved at have undladt at undersøge berettigede klager fra beboerne i Høje Gladsaxe over Bolinds licitationer, når en undersøgelse kunne have sparet borgerne og samfundet for unødvendige udgifter?»

Begrundelse

Borgmester Ole Andersen, Gladsaxe, har totalt overhørt de advarsler om Bolinds korruption og licitationssnyd, som Høje Gladsaxes beboere fremkom med, allerede før Gladsaxe Byråd den 18. december 1986 enstemmigt vedtog betonrenoveringen til 327 mio. kr.

Dette medførte, at første etape blev igangsat og ifølge kammeradvokaten ikke kan standses uden store erstatningskrav. Det kan betyde millionudgifter, som beboerne skal udrede via huslejerne, hvis det viser sig, at første etapes renoveringsmetode er for dyr og for dårlig.

Derfor er det vigtigt at få oplyst, om byrådet og borgmesteren eventuelt kan gøres ansvarlig for det økonomiske tab, som beboerne lider, da man vel ikke kan have været i god tro, da man vedtog renoveringen i byrådet. Debatten har været ført livligt i Gladsaxes lokalblade i årevis, uden at det har foranlediget det enstemmige byråd og borgmesteren til andet end at lukke øjne og ører.

Foreløbigt svar (16/12 87):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

[Indenrigsministeren]

Da spørgsmålet særligt vedrører Boligministeriets lovgivning, har jeg bedt dette ministerium om en udtalelse over sagen.

Når Boligministeriets udtalelse foreligger, vil jeg vende tilbage til det stillede spørgsmål.

Spm. nr. S 352

Til *socialministeren* (17/12 87) af:

Agerschou (SF):

»Hvor klager man, hvis en kommune nægter at yde den rådgivning og vejledning, som følger af § 28 i bistandsloven?«

Svar (5/1 88):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Da rådgivning og vejledning er en ydelse efter bistandsloven, kan klager over afslag på at yde rådgivning i en konkret sag indbringes for Amtsankenævnet, i Københavns og Frederiksberg Kommuner for Den Sociale Ankestyrelse, efter bistandslovens almindelige klageregler.

Er der tale om en klage over en kommunes generelle serviceniveau på rådgivningsområdet, skal en sådan klage rettes til de sociale tilsynsmyndigheder, dvs. Socialstyrelsen som 1. instans og Socialministeriet som 2. instans.

Tilsynsmyndighederne kan dog ikke gribe direkte ind over for kommunerne, men kan alene give henstillinger og vejledning.

Er der tale om, at personalet i kommunen ikke lever op til kommunens almindelige serviceniveau, skal klager herover rettes til borgmesteren/kommunalbestyrelsen.

Spm. nr. S 369

Til *sundhedsministeren* (4/1 88) af:

Jørn Jespersen (SF):

»Mener ministeren, at det påhviler Københavns Amt eller Sundhedsministeriet at udrede årsagerne til den overhyppighed af kræftforekomster, som ifølge Kræftens Bekæmpelse og Miljøministeriet optræder i Københavns Amt, og hvilke initiativer har ministeren eventuelt allerede taget med henblik på en sådan udredning?«

Begrundelse

Ifølge et »kræftatlas«, som er udsendt af Kræftens Bekæmpelse og Miljøministeriet, har

ikke mindre end 17 ud af 18 kommuner i Københavns Amt en overhyppighed af kræftforekomster i forhold til landsgennemsnittet.

Efter SF's opfattelse er forebyggelse af sygdom og eliminering af miljøbetingede årsager en meget vigtig del af sundhedspolitikken. Derfor har SF i Københavns Amdsråd foreslået, at amtet skulle foretage en nærmere vurdering af årsagerne til de hyppige kræftforekomster. Dette forslag kunne imidlertid ikke finde flertal, idet flertallet mente, at ansvaret lå hos sundhedsministeren.

Det er vigtigt at få placeret ansvaret for en udredning af årsagerne til den hyppige kræftforekomst, så der kan sættes ind med forebyggende foranstaltninger. Sagen må ikke blive kastebold mellem forskellige myndigheder og dermed reelt lagt i syltekrukken.

Svar (18/1 88):

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Sundhedsstyrelsen har i anledning af spørgsmålet udtalt følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Embedslægeinstitutionen for Københavns Amt og Frederiksberg har i en rapport »Kræftforekomst i Københavns Amt 1970-79« nøjere evalueret de foreliggende data for Københavns Amt, herunder foretaget opstilling over de mest markante tilfælde af øget kræftforekomst i de forskellige kommuner i amtet. De fleste af de i perioden registrerede kræfttilfælde har med overvejende sandsynlighed deres oprindelse i påvirkninger, som ligger ca. 20 år tilbage, og er derfor bl.a. afhængige af befolkningens flytning til og fra Københavns Amt. Der er i rapporten præsenteret overvejelser om mulige forebyggende initiativer af henholdsvis primær og sekundær profylaktisk karakter.

En detaljeret udredning af den relativt øgede kræftforekomst i Københavns Amt, herunder en undersøgelse af, i hvilket omfang hyppigheden af de forskellige kræftformer kan tilskrives f.eks. livsstil og miljøforhold, er en opgave af overordentlig stort omfang. Det er ikke Sundhedsstyrelsens opfattelse, at en sådan videnskabelig/epidemiologisk/statistisk undersøgelsesaktivitet naturligt kan henlægges i centraladministrationen, herunder hverken i Sundhedsministeriet eller Sundhedsstyrelsen. Det vil være mest nærliggende, at de decentrale myndigheder eller andre institutioner/organisationer

[Sundhedsministeren]

med decentral placering, som umiddelbart måtte have interesse i at foretage undersøgelser som de her beskrevne, tog initiativ hertil.

Såfremt en amtskommune ville iværksætte en undersøgelse som den beskrevne, måtte det anses for hensigtsmæssigt at foretage planlægning og gennemførelse af undersøgelsen i samarbejde med den lokale embedslægeinstitution, evt. den lokale arbejdstilsynskreds, foruden amtskommunens/kommunens egne medarbejdere på området, ligesom opgaven næppe kan løses uden samarbejde med Kræftens Bekæmpelse, Cancerregisteret.«

Spm. nr. S 376

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (5/1 88) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvor store tilskud modtager AOF fra skatteborgerne?«

Begrundelse

I Løkken-Vrå er en AOF-lærer blevet fyret, fordi han er politisk aktiv inden for Fremskridtspartiet. Spørgeren mener, dette er klart ulovligt, og da der samtidig gives offentlige tilskud til AOF fra skatteyderne, der som bekendt tilhører alle politiske partier og ikke kun Socialdemokratiet, vil spørgeren gerne have dette beløb oplyst.

Svar (15/1 88):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

AOF er en privat organisation, der driver oplysningsvirksomhed af faglig og almen karakter, specielt rettet mod lønmodtagere. En del af denne aktivitet finansieres ved bidrag fra lønmodtagerorganisationer og uden nogen form for offentlige tilskud, mens en anden del drives i henhold til de almindelige bestemmelser i fritidsundervisningsloven.

I henhold til denne lov yder staten og kommunerne ved almen fritidsundervisning hver et tilskud med $\frac{1}{3}$ af udgifterne til lærerløn og lederhonorar, mens den sidste tredjedel afholdes af initiativtageren (AOF), der opkræver beløbet hos deltagerne. Ved specialundervisning dækker stat og kommune hver 50 pct. af lønudgifterne.

Selve lønudbetalingen foretages af kommunerne, der som anført dækkes ind med $\frac{1}{3}$ fra henholdsvis staten og initiativtager. Der er således ikke tale om offentlige tilskud kanaliseret direkte til AOF, men om offentlige tilskud til tilskudsberettiget aktivitet iværksat af AOF.

AOF dækker ca. 30 pct. af fritidsundervisningen og er hermed det største landsdækkende oplysningsforbund.

Til aftenskolevirksomhed og specialundervisning m.v. efter fritidsundervisningsloven ydede staten i 1987 tilskud på i alt 246 mio. kr. 30 pct. heraf udgør ca. 74 mio. kr., og med et tilsvarende tilskud fra kommunerne beløber de samlede offentlige tilskud til aktiviteter iværksat af AOF sig til skønsmæssigt 150 mio. kr.

Spm. nr. S 377

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (5/1 88) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Skal man være medlem af et bestemt parti for at blive lærer hos AOF?«

Svar (15/1 88):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Efter skolestyrelseslovens § 39 godkender amtsrådet lærere ved fritidsundervisning for voksne.

Lærere skal efter bestemmelserne i reglerne om fritidsundervisning for voksne gennem uddannelse eller tidligere virksomhed have erhvervet faglige kvalifikationer i det pågældende emne og må have de fornødne pædagogiske forudsætninger. Godkendelsen gælder for undervisning i amtskommunen.

Inden for fritidsundervisningen gælder i øvrigt det frie lærervalg. Det er som hovedregel lederen af vedkommende skole, der på initiativtagerens vegne ansætter lærere. Ansættelsen forudsætter som nævnt, at læreren er godkendt, og den sker normalt for et planlagt kursusforløb. Det står lederen frit for, om han vil (gen)ansætte læreren for et nyt kursusforløb.

Det samme gælder i øvrigt frie grundskoler og andre frie skoleformer, hvor f.eks. skoler på et bestemt religiøst grundlag har fuld frihed til at udvælge lærere under hensyn til deres holdninger.

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Spørgsmålet om, hvorvidt en lærer kan afskediges midt i et aftalt undervisningsforløb, må i givet fald være en sag for domstolene.

Jeg har i øvrigt ikke nærmere kendskab til den konkrete sag, som jeg alene har hørt om gennem pressen.

Spm. nr. S 378

Til *skatteministeren* (5/1 88) af:

Dohrmann (FP):

»Kan ministeren oplyse, om der skattemæssigt finder en forskelsbehandling sted, når folk fra erhvervslivet beskattes, hvis ægtefællen vederlagsfrit deltager i en udenlandsrejse, medens f.eks. folketingsmedlemmer skattefrit og gratis kan medtage en ledsager, hvis ophold i udlandet strækker sig ud over fire uger?«

Begrundelse

Dagbladet B.T. har gennem en serie artikler orienteret sine læsere om, at skattemyndighederne gør sig store anstrengelser for at afsløre de tilfælde, hvor folk fra erhvervslivet har byttet dyre billetter til billigere og derved gratis har kunnet tage ægtefællen med på nogle af rejserne.

Da denne fremgangsmåde har været flittigt benyttet af folketingsmedlemmer, der f.eks. skulle til FN-generalforsamlinger i New York, og skattemyndighederne mig bekendt aldrig har gjort ophævelser af den grund, bedes oplyst, om der reelt finder en forskelsbehandling sted ved, at det, erhvervslivets folk beskattes af, er legalt og skattefrit, når det drejer sig om politikere og deres familier og bekendtskabskreds.

Svar (20/1 88):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Ved frirejser og rejser betalt af arbejdsgivere sker der ved egentlige forretningsrejser ikke beskatning af værdi af egen rejse.

Deltager den pågældende ægtefælle i en sådan rejse, og er deltagelsen klart forretningsmæssigt begrundet, skal værdien af ægtefællens rejse heller ikke beskattes.

I andre tilfælde kan der efter omstændighederne blive tale om at beskatte værdien af ægtefællens rejse, og beskatning sker da med et beløb svarende til rejsens økonomiske værdi for ægtefællen. I praksis beskattes indtil 50 pct. af

merudgiften ved ægtefællens deltagelse i rejsen.

Ægtefællers frirejser til besøg hos udstationeret personale beskattes dog ikke.

Baggrunden herfor er, at den ansatte i stedet i samme periode kunne have valgt at foretage en eller flere fradragsberettigede hjemrejser.

I Statsskattedirektoratets ligningsvejledning (D.1.7.10.D) omtales således 2 landsskatteretskendelser, hvorefter en luftnavigatorers hustru frirejse til ægtefællens udstationeringssted i Rom og en frirejse til en udsendt professors hustru og børn ikke blev beskattet.

Endvidere nævnes det, at det forekommer inden for søfartsområdet, at rederier tillader, at søfolks ægtefæller vederlagsfrit medtages til en havn, der anløbes af det fartøj, ægtefællen er forhyret med. Sådanne frirejser træder i stedet for hjemrejse på rederiets regning og beskattes heller ikke.

Langvarige rejser kan sidestilles med udstationering. Der ses derfor ikke at være grundlag for at foretage en beskatning, såfremt folketingsmedlemmer medtager en ledsager, hvis medlemmets ophold i udlandet strækker sig over en længere periode.

Efter det oplyste har f.eks. Udenrigsministeriets medarbejdere ved tjenesterejser, der er af længere varighed end 4 uger og omfatter mindst 3 weekender, ret til at aflægge besøg hjemme (en weekend el. lign.) Denne ret kan konverteres til at lade sig ledsage af eller modtage besøg af ægtefælle.

Jeg mener således ikke, at der foreligger en skattemæssig forskelsbehandling af forskellige grupper.

Spm. nr. S 383

Til *socialministeren* (7/1 88) af:

Birthe Hansen (SF):

»Hvilke tiltag påtænker ministeren i foråret 1988 med henblik på at nedbringe antallet af unge på førtidspension?«

Begrundelse

Man skønner i dag, at 4.000 unge lever af førtidspension, en følge af lov om førtidspension af 1. januar 1984, som med sin udvidelse gjorde det muligt at tælle sociale handicap med i pensionsafgørelsen.

[Birthe Hansen]

Det er en katastrofe for hver eneste af disse unge mennesker, som sættes på førtidspension, idet de samtidig sættes ud på et sidespor; samfundet har ikke mere nogen interesse i dem.

Det var netop, hvad vi advarede imod: Dette, at nogle kommuner ville betragte alt for mange unge som umulige at gøre noget for eller som spild af tid at forsøge at gøre noget for. Desværre ser det ud til nu, fire år efter lovens ikrafttræden, at vi fik ret i vore bange anelser.

Svar (15/1 88):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Det er ikke en korrekt antagelse, at de knap 4.000 tilkendelser af førtidspension til unge (18-49-årige) i perioden 1984-86 skyldes den ændrede lovgivning, førtidspensionsreformen, der trådte i kraft den 1. januar 1984. For så vidt angår tilkendelser på overvejende social indikation, som der formentlig tænkes på i spørgsmålet, er antallet således højst 10 pct. af det samlede antal tilkendelser for de 18-49-årige efter pensionslovens § 14, stk. 3, nr. 2.

Det er således kun for en lille andel af det samlede antal unge førtidspensionister, at sociale årsager har været hovedgrunden til tilkendelse af førtidspension. Alle øvrige pensionsformer, der er tilkendt aldersgruppen, er på fuld eller overvejende helbredsmæssig indikation, pensioner, som i vidt omfang også kunne tilkendes før førtidspensionsreformen.

Uanset dette kan jeg naturligvis ikke være uenig med spørgeren i, at vi på alle mulige måder må forsøge at begrænse antallet af førtidspensionister, og at førtidspensionsområdet i øvrigt må følges nøje.

Ved behandlingen af førtidspensionsansøgninger må der være sikkerhed for, at beskæftigelses- og revalideringsmulighederne er forsøgt udnyttet fuldt ud. Om dette krav kan opfyldes, afhænger nøje af, om og hvilke forebyggende initiativer der er taget.

Specielt for kontanthjælps- og dagpenge-modtagere er det væsentligt, at der på et meget tidligt tidspunkt tages stilling til, om der er grundlag for at iværksætte særlige beskæftigelses- eller revalideringsinitiativer. Om disse initiativer kan fremskyndes yderligere, overvejer jeg for øjeblikket.

I den socialpolitiske redegørelse, som jeg afgiver til Folketinget i denne måned, vil jeg komme nærmere ind på, hvad der yderligere

kan gøres for at forebygge, det vil sige nedbringe antallet af ansøgninger om førtidspension.

Spm. nr. S 385

Til kultur- og kommunikationsministeren (8/1 88) af:

Birthe Hansen (SF):

»Hvilke initiativer påtænker ministeren i foråret 1988 for at afhjælpe den fuldstændig urimelige og uholdbare situation, som Statens Museum for Kunst befinder sig i?«

Begrundelse

Spørgeren finder ikke, at dansk kulturliv kan være tjent med, at Statens Museum for Kunst bliver til et magasin eller endnu værre: til et udlånsbibliotek af kunstværker.

Museumsdirektøren, Villads Villadsen, frygter, at det vil ske bl.a. på grund af det akutte behov for et forsvarligt opbevaringsmagasin. I dag må udstillingsale lukkes for at tjene som opbevaringsrum.

Det er nu nødvendigt med en udbygning/tilbygning. Man kan ikke fortsætte med år efter år blot at snakke og være positiv over for tanken om et museum for moderne kunst/dansk nutidskunst. Vi vil derfor genfremsætte vores tidligere forslag til folketingsbeslutning om start på et sådant museum, hvad enten det skal være en tilbygning eller udbygning, medmindre ministeren selv finder, at tiden er inde til at handle nu.

Svar (15/1 88):

Kultur- og kommunikationsministeren (H.P. Clausen):

Som et led i ministeriets langtidsplanlægning af anlægsprojekter har museumsdirektør Villads Villadsen til ministeriet indsendt en redegørelse af 19. november 1987 for Statens Museum for Kunsts lokaleforhold og en kortfattet beskrivelse af de nødvendige anlægsprojekter, der ønskes iværksat inden for perioden 1989-98. Museets konklusion er, at museet har meget store pladsproblemer på en række forskellige områder, der er centrale i institutionens virksomhed. Man anmoder derfor om, at der snart tages initiativ til at gennemføre 1) en udvidelse af udstillingsarealet og 2) en udvidelse af magasinarealet. Løsningen bør efter muse-

[Kultur- og kommunikationsministeren]

ets opfattelse være en udvidelse/tilbygning til museumsbygningen i Sølvgade med en udnyttelse af frigjorte arealer her samt en udvidelse af museets arealer i Vestindisk Pakhus. De samlede udgifter til de af museet foreslåede udvidelser er skønsmæssigt anslået til 134 mio. kr.

Ministeriet har nu sagen under behandling som led i sin langtidspanlægning af anlægsprojekter, men jeg må desværre sige, at der ikke er økonomisk mulighed for at gennemføre større udvidelsesprojekter i den nærmeste fremtid. Ministeriet vil imidlertid nu overveje mulighederne for at afhjælpe museets akutte lokale problemer.

Spm. nr. S 386

Til *sundhedsministeren* (8/1 88) af:

Agerschou (SF):

»Hvordan kan det være, at man i foråret 1982 var i stand til at anslå størrelsen af medicinalindustriens reklameudgifter for 1980, mens man i efteråret 1987 er ude af stand til at foretage en tilsvarende vurdering for årene efter 1980?«

Begrundelse

Den 22. april 1982 oplyste den daværende indenrigsminister i et svar til Folketinget, at det kunne anslås, at udgifterne til lægemiddelreklamerne her i landet i 1980 var i størrelsesordenen 235 mio. kr. Heraf blev dansk og udenlandsk medicinalindustriens andel anslået til henholdsvis ca. 60 mio. kr. og ca. 145 mio. kr., mens andres – herunder Apotekerforeningens – reklameudgifter skønsmæssigt blev anslået til ca. 30 mio. kr.

Den 19. november 1987 blev ministeren bedt om de tilsvarende oplysninger for årene 1981 og fremefter (Spm. nr. S 234). Imidlertid meddelte ministeren i et svar af 30. november 1987, at det var man ikke i stand til. Hvad er der sket i perioden mellem de to svar?

Svar (20/1 88):

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

I det i begrundelsen for spørgsmålet nævnte svar af 22. april 1982 blev udgifterne til lægemiddelreklame her i landet i 1980 anslået til 235 mio. kr. Heraf blev dansk og udenlandsk industriens andel anslået til henholdsvis ca. 60 mio. kr.

og ca. 145 mio. kr. Udgifterne i 1980 var for så vidt angår dansk og udenlandsk industri beregnet på grundlag af Monopoltilsynets oplysninger om reklameudgifternes procentvise andel af omsætningen i 1978 for et udvalg af henholdsvis danske og udenlandske virksomheder.

Umiddelbart efter afgivelsen af svaret af 22. april 1982 meddelte MEFA Indenrigsministeriet, at foreningen havde beregnet udgifterne til reklame og information for dansk og udenlandsk industri til 198 mio. kr., hvoraf 46 mio. kr. vedrørte dansk industri.

I forbindelse med besvarelsen af det af folketingsmedlem Agerschou den 19. november 1987 stillede spørgsmål nr. S 234 fandt Sundhedsministeriet på baggrund af den usikkerhed, der var forbundet med beregningen af reklameudgifterne i 1980, at det ville være for usikkert at lægge Monopoltilsynets fordelingsnøgle for 1978 til grund for en beregning af reklameudgifterne i 1981 og følgende år.

MEDIF har tidligere bekræftet, at foreningen ikke er i besiddelse af oplysning om udenlandsk industris udgifter til reklame og information i Danmark. Sundhedsministeriet har derfor samtidig hermed anmodet MEDIF om snarest muligt at indsamle de pågældende oplysninger for 1987 – om muligt opdelt på udgifter til henholdsvis reklame og information.

Spm. nr. S 387

Til *socialministeren* (8/1 88) af:

Behnke (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at der ikke er problemer med at finde boliger til flygtninge, og at der derfor ikke er saglig begrundelse bag det politiske krav om tvangsudlejning af private boliger?«

Begrundelse

Det er fremgået af dagspressen, at partierne Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og SF er parat til at vedtage en lov, som bemyndiger kommunerne til at tvangsdisponere over private udlejningsboliger, såfremt der er mangel på boliger til flygtninge.

Imidlertid har en hr. Lindeberg i Svebølle ved Kalundborg henvendt sig såvel til den lokale afdeling som til hovedkontoret for Dansk Flygtningehjælp og tilbudt privat udlejning af bolig. Hr. Lindeberg fik uden debat om kvalitet

[Behnke]

eller pris den tilbagemelding, at Dansk Flygtningehjælp ikke har problemer med at finde boliger til flygtninge.

Spørgeren vil gerne have klarhed over, om der ikke er mangel på boliger, eller om det er korrekt, når de tre nævnte partier påpeger problemer for kommunerne ved husning af flygtninge. Er problemet eventuelt, at Dansk Flygtningehjælp ikke vil flytte flygtningene derhen, hvor boligerne er?

Svar (19/1 88):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Spørgeren begrundet sit spørgsmål ved at nævne et tilfælde, hvor en borger forgæves har tilbudt Flygtningehjælpen privat udlejning af en bolig i Kalundborgområdet. Flygtningehjælpens Kalundborgkontor er netop ved at afvikle sine aktiviteter, da området vurderes at have fået tilført et passende antal flygtninge. Netop i Kalundborgområdet er der kun få flygtninge uden egen bolig, og der var ikke nogen flygtningehusstand, der kunne passes ind i dette boligtilbud.

I de fleste lokalområder er der ikke umiddelbart ledige lejligheder og værelser til overkommelige huslejer. Ultimo juni 1987 var det på landsplan knap 30 pct. af de midlertidigt indkvarterede enlige flygtninge og godt 12 pct. af de midlertidigt indkvarterede familiemedlemmer, der havde ventet mere end 9 måneder uden at have fået egen bolig.

Det er af væsentlig betydning at gøre opholdet i de midlertidige indkvarteringer så kort som muligt. Indkvarteringsstederne er typisk indrettet i tomme højskoler, nedlagte døgninstitutioner og lignende, og der er lejet en del gennemgangslejligheder. Flygtningene bor oftest tæt sammen med meget lidt plads til den enkelte. Ophold af længere varighed i den midlertidige indkvartering kan derfor være så belastende, at det i alvorlig grad hæmmer dansk-indlæring, forberedelse til uddannelse eller erhvervsplacering og hele integrationsprocessen.

At få sin egen bolig er en af de helt afgørende forudsætninger for en positiv udvikling i integrationsprocessen for de enkelte flygtninge. Det betyder for de fleste flygtninge afslutningen på de store omvæltninger i forbindelse med flugten og muligheden for at begynde at opbygge et nyt hjem og et eget individuelt liv.

Selv om der fortsat er væsentlige problemer med at skaffe boliger til flygtninge, er det opfattelsen såvel i regeringen som i Dansk Flygtningehjælp, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at give kommunerne beføjelse til at tvangsudskrive ledige lejligheder i det private udlejningsbyggeri til flygtninge. Tvangsordninger af denne karakter kan tænkes at føre til modsætninger mellem flygtninge og andre befolkningsgrupper, der søger bolig i dette byggeri, hvorved en positiv integration af flygtningene i det danske samfund hæmmes.

Spm. nr. S 390

Til miljøministeren (8/1 88) af:

Margrete Auken (SF):

»Hvilken slutdato for havafbrænding af kemisk affald vil Danmark foreslå Oslokommissionen til juni?«

Begrundelse

Danmark foreslog sammen med de øvrige nordiske lande til Oslokommissionens årsmøde i 1987, at havafbrænding skal forbydes ved udgangen af 1991.

Af den danske oversættelse af deklARATIONEN fra Nordsøkonferencen (november 1987) fremgår det, at landene besluttede sig for at »vedtage at afvikle disse aktiviteter senest den 31. december 1994 og indtrængende søge at nå til enighed om denne dato inden for rammerne af Oslokonventionen senest den 1. januar 1990.«

I den engelske originaltekst hedder det imidlertid: »agree to phase out such operations by 31 December 1994, and to seek urgent agreement to such a date within the Oslo Convention by 1 January 1990.«

Folketinget vedtog den 10. november 1987 en dagsorden, hvoraf det fremgår, at Folketinget ønsker et forbud fra udgangen af 1989. Af et brev fra Greenpeace til ministeren dateret den 21. december 1987 fremgår det, at der er gode miljømæssige og praktiske grunde til at fastholde Folketingets synspunkter.

Svar (18/1 88):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Som det vil være spørgeren bekendt, vedtog Folketinget den 10. november 1987 en motive-ret dagsorden (D-16), som bl.a. opfordrer rege-

[Miljøministeren]

ringen til »over for de øvrige lande, der skal deltage i Nordsøkonferencen, at fastholde forslag om forbud mod udstedelse af nye tilladelser til havafbrænding efter den 31. december 1987«.

Som det også vil være spørgeren bekendt, blev der på den 2. Nordsøkonference (24.-25. november 1987) udarbejdet en deklARATION.

Med hensyn til afbrænding på havet indeholder deklARATIONEN en klar henvisning til Danmarks standpunkt om omgående forbud mod nye afbrændingstilladelser (§ XVI, pkt. 24 a).

For de lande, der finder det umuligt at leve op til Danmarks krav (først og fremmest Forbundsrepublikken Tyskland og Belgien), opstilles der en forpligtelse til reduktion af afbrændingsmængderne med mindst 65 pct. over de næste 3 år (inden 1. januar 1991) og til en endelig afvikling senest den 31. december 1994.

Nordsølandene skal endvidere søge at få denne dato vedtaget i Oslokommissionen, således at også de øvrige Oslokonventionslande omfattes af samme forpligtelser.

Den foreliggende deklARATIONstekst er udtryk for store fremskridt. De danske standpunkter afspejles klart i teksten, og selv om de ikke helt har kunnet opfyldes, hvad tidsplanerne angår, foreligger der nu en konkret tidsplan for afvikling af afbrænding.

Fra dansk side vil vi fortsat fastholde de mål, vi har sat. Det betyder, at vi i de internationale fora, der beskæftiger sig med havforurening, vil arbejde videre for at opnå endnu bedre resultater.

Jeg vil således bede Miljøstyrelsen om inden for Oslokommissionens rammer at søge at opnå en løsning, som ligger så tæt som muligt på den, der er indeholdt i D 16.

Jeg har endelig anmodet Miljøstyrelsen om at kontakte de nordiske lande for om muligt at opnå nordisk enighed om et forslag.

Spm. nr. S 391

Til *miljøministeren* (8/1 88) af:

Margrete Auken (SF):

»Hvad kan ministeren oplyse om Spaniens planer for havafbrænding af kemisk affald?«

Begrundelse

Det fremgår af svaret på spørgsmål nr. S 71, at ministeren i oktober og november 1987 har

diskuteret havafbrænding af spansk affald på Nordsøen med sin spanske kollega.

Den spanske regering tilbaged kaldte i september 1987 en tilladelse til afbrænding af kemisk affald ud for Santander i Nordspanien. Affaldet blev i stedet afbrændt i Nordsøen.

Ministeren har i forbindelse med Greenpeace's og fiskernes aktion på Nordsøen mod afbrændingen af det spanske affald klart sagt, at lande uden for Nordsøområdet ikke bør afbrænde deres affald på Nordsøen. På Nordsøkonferencen i november vedtog Nordsølandene, at affald til havafbrænding skal udskibes fra en havn i det land, hvori det er produceret. DeklARATIONEN tager derfor ikke afstand fra afbrænding af affald fra Spanien på Nordsøen, bare det udskibes fra en spansk havn.

Svar (18/1 88):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Spanien er medlem af såvel London- som Oslokonventionen, og i henhold til disse konventioner kan Spanien lovligt afbrænde affald i Nordsøen under opfyldelse af de i konventionerne fastsatte betingelser.

Så længe de aktiviteter, der finder sted, foregår inden for konventionernes rammer, har Nordsølandene ingen muligheder for at forbyde disse aktiviteter. Det er derfor korrekt som anført af spørgeren, at ministerdeklARATIONEN fra Nordsøkonferencen ikke tager afstand fra havafbrænding af affald fra Spanien på Nordsøen, bare det udskibes fra en spansk havn.

Jeg vil i denne forbindelse gerne understrege, at jeg finder det helt uacceptabelt, at lande uden for Nordsøen kan afbrænde affald i Nordsøen.

Som det måske vil være spørgsmålsstilleren bekendt, udtalte jeg på den europæiske miljøministerkonference i Holland i slutningen af oktober måned 1987, at lande uden for Nordsøområdet selvfølgelig ikke skal bruge Nordsøen til hverken at dumpe eller afbrænde affald i.

Jeg har ligeledes på en rundrejse til en række EF-kolleger i november 1987 gjort min spanske ministerkollega bekendt med den danske regerings syn på havafbrænding og herunder også på afbrænding af affald fra Spanien i Nordsøen.

Jeg kan oplyse, at man fra spansk side var enig i, at havafbrændingerne skulle afvikles, og man forventede, at planerne for affaldsbort-

[Miljøministeren]

skaffelse i Spanien ville give mulighed for land-baseret bortskaffelse inden for en ikke nærmere angivet årrække.

Ophør af afbrænding i Nordsøen kan kun finde sted ved vedtagelse herom i Oslo- og Londondumpningskonventionen.

Med hensyn til fastlæggelse af en slutdato for havafbrænding inden for Oslokonventionens område henvises til min besvarelse af spørgsmål nr. S 390.

Med hensyn til fastlæggelse af en slutdato for ophør af havafbrænding globalt vil dette – efter at forhandling med de andre nordiske lande har fundet sted – blive forelagt for Londondumpningskonventionen på det førstkommande møde.

Spm. nr. S 392

Til *miljøministeren* (8/1 88) af:

Margrete Auken (SF):

»Hvilke konkrete konklusioner vedrørende dumpning og havafbrænding af kemisk affald nåede miljøministrene frem til på EF-ministerrådsmødet den 3. december 1987?«

Begrundelse

Det fremgår af bl.a. dagspressen, at miljøministrene vurderede resultatet fra Nordsøkonferencen på rådsmødet.

Da der er mulighed for fortolkning af den generelle tekst, er der efter spørgerens opfattelse generel interesse i at få oplyst, hvordan EF-landene tolker teksten, og hvilke konklusioner landene nåede frem til.

Svar (20/1 88):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Resultaterne af EF-ministerrådsmødet den 3. december 1987 fremgår af mit referat til Folketingets Markedsudvalg. Jeg henviser derfor til afsnittet om pkt. 11. Forslag til Rådets direktiv om dumpning af affald i havet, som har følgende ordlyd:

»På formandskabets foranledning havde Rådet en generel drøftelse af dumpning og afbrænding af affald i havet.

Danmark tilkendegav, at såvel dumpning som afbrænding på havet er uacceptable bortskaffelsesmetoder, og at affald, som er produceret på land, også må bortskaffes på land.

På grundlag af et dansk forslag nåede Rådet til et sæt af konklusioner, hvori Rådet dels hilser de væsentlige fremskridt velkommen, som blev gjort vedrørende dumpning og havafbrænding på Nordsøkonferencen i London, og hvor Rådet dels ser frem til at videreføre Fællesskabets aktioner på dette område på basis af nye forslag fra Kommissionen.

I konklusionerne understregede Rådet samtidig, at både Fællesskabet og medlemslandene giver høj prioritet til bekæmpelse af ferskvandsforurening og havforurening, både fra punktkilder og fra diffuse kilder.«

Spm. nr. S 393

Til *statsministeren* (8/1 88) af:

Margrete Auken (SF):

»Kan statsministeren oplyse, med hvilken begrundelse Færøerne vil deltage i det af Island indkaldte møde mellem en række hvalfangstlande i Reykjavik 21.-22. januar d.å., samt i hvilket omfang de danske myndigheder vil blive informeret om forløbet og resultatet af omtalte møde?«

Begrundelse

Island har indkaldt til møde mellem de lande, der påtænker at drive eller driver kommerciel og oprindelig/videnskabelig hvalfangst, og mødet vil blive afholdt i Reykjavik 21.-22. januar d.å.

Grønland har takket nej med den fornuftige begrundelse, at en grønlandsk deltagelse i et forum fortrinsvis bestående af lande, der driver kommerciel hvalfangst, vil skade Grønlands muligheder for fortsat tildeling af undtagelseskvoter i Den Internationale Hvalfangstkommission (IWC).

Færøerne derimod har ifølge Grønlands Radioavis den 30. december 1987 taget imod den islandske invitation og vil sende repræsentanter fra det færøske landsstyre og Færøernes Fiskeriundersøgelse til mødet i Reykjavik.

Idet de lande, der ud over Færøerne deltager i mødet, allerede har iværksat, planlægger at iværksætte eller forbeholder sig ret til at iværksætte såkaldte videnskabelige hvalfangstprojekter og Danmark hidtil har været modstander af videnskabelige hvalfangstprojekter, er det uforståeligt, at Færøerne deltager i et sådant møde, medmindre Færøerne har planlagt

[Margrete Auken]

at genoptage sine videnskabelige hvalfangstprojekter.

Derudover må det være i de danske myndigheders interesse at være fuldt ud informeret om forløbet og resultatet af mødet i Reykjavik, idet Danmark repræsenterer både Færøerne og Grønland i Den Internationale Hvalfangstkommission (IWC), og idet det kan få konsekvenser for Danmarks position i IWC.

Svar (18/1 88):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Som svar på ovennævnte spørgsmål kan jeg oplyse, at det beror på det færøske landsstyres egen beslutning, at det vil deltage i den konference om rationel udnyttelse og forvaltning af havpattedyr, som Islands regering afholder i Reykjavik. Landsstyret har informeret rigsmyndighederne om denne beslutning.

Jeg vil dog gerne benytte lejligheden til at understrege, at alle aktiviteter knyttet til hvalfangst er færøske hjemmestyreanliggender. Det er derfor naturligt, at landsstyret efter egen vurdering deltager i konferencer om disse spørgsmål, idet dog indgåelse af internationale aftaler om hvalfangst kun kan ske med rigsmyndighedernes deltagelse.

For så vidt angår Grønland kan jeg ud fra de informationer, rigsmyndighederne har modtaget, bekræfte, at Grønland ikke deltager officielt i konferencen. Derimod har såvel Grønlands hjemmestyre som De Grønlandske Fiskeres og Fangeres Organisation (KNAPK) ønsket at sende observatører til nævnte konference.

Rigsmyndighederne agter på denne baggrund at skaffe sig fornøden orientering om konferencens forløb.

Spm. nr. S 394

Til statsministeren (8/1 88) af:

Margrete Auken (SF):

»Kan statsministeren bekræfte, at Danmark vil fastholde sin principielle modstand mod såkaldt videnskabelig hvalfangst, som det bl.a. er kommet til udtryk i Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalgs beretninger om hvalfangst fra henholdsvis juni 1985 og juni 1987, og derfor støtte den af England foreslåede resolution (december 1987), der opfordrer Japan til ikke at iværksætte sit videnskabelige hvalfangstprojekt?«

Begrundelse

Et stigende antal hvalfangstlande har siden Den Internationale Hvalfangstkommissions (IWC) vedtagne stop for al kommerciel hvalfangst forsøgt at omgå dette fangststop ved at anvende såkaldte videnskabelige hvalfangstprojekter. På baggrund af dette vedtog IWC sidste år, bl.a. med Danmarks støtte, tre resolutioner, der opfordrede Japan, Island og Sydkorea til ikke at iværksætte deres planlagte videnskabelige hvalfangstprojekter. Resolutionerne var fremlagt af henholdsvis USA, England og Holland.

I oktober 1987 fremlagde Japan et nyt forslag til et hvalfangstprojekt, der har til hensigt at undersøge, hvorvidt det videnskabeligt set er formålstjenligt at iværksætte Japans oprindeligt foreslåede, men af IWC forkastede videnskabelige hvalfangstprojekt.

En række af IWC's medlemslande er dog af den opfattelse, at dette nye japanske forslag heller ikke vil være i stand til at afklare de meget store usikkerheder om, hvorvidt videnskabelige hvalfangstprojekter vil bidrage yderligere til det kendskab, man allerede har til de relevante hvalbestande, usikkerheder, der bl.a. lå til grund for vedtagelsen af de tre ovennævnte resolutioner sidste år. På den baggrund har England fremlagt et forslag til en resolution, der bl.a. opfordrer Japan til ikke at iværksætte sit planlagte hvalfangstprojekt, før bl.a. IWC's videnskabelige komité er i stand til at afklare de alvorlige usikkerheder identificeret under dets (komiteens) diskussion om dette (projektet)«.

Danmark har hidtil været modstander af hvalfangstlandenes anvendelse af videnskabelige hvalfangstprojekter. Dette kom bl.a. til udtryk ved Danmarks støtte til de tre ovennævnte resolutioner, der blev vedtaget i IWC sidste år. Det er desuden kommet til udtryk i Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalgs beretninger fra juni 1985 og juni 1987. Heri hedder det bl.a. at »disse (videnskabelige) fangster kan underminere det. . . (moratorium), IWC har vedtaget«. Det er yderst vigtigt, at Danmark fastholder denne linje og støtter det engelske resolutionsforslag.

Svar (18/1 88):

Statsministeren (Poul Schlüter):

[Statsministeren]

I besvarelse af ovennævnte spørgsmål kan jeg bekræfte, at regeringens holdning er uændret, det vil sige, at Danmark kun kan tiltræde forslag om videnskabelig hvalfangst, såfremt et forslag herom er i overensstemmelse med de regler, som er vedtaget af Den Internationale Hvalfangstkommission (IWC), hvilket naturligvis også betyder, at Danmark ikke på forhånd afviser muligheden af, at en sådan fangst vil kunne finde sted.

Hvad angår Japans nye forslag om videnskabelig fangst, har dette været drøftet på en konference i Cambridge umiddelbart før jul, og Grønlands Fiskeriundersøgelser var repræsenteret på denne konference. Den danske rapport forventes at foreligge om få dage, hvorefter vores stillingtagen til forslaget vil blive fastlagt efter drøftelse mellem de involverede myndigheder i rigsfællesskabet, således at Danmark inden 14. februar 1988 vil kunne meddele IWC, hvilken holdning vi fra dansk side har til det engelske forslag om ikke at iværksætte projektet.

Som bekendt var Danmark på IWC-mødet i Bournemouth i 1987 imod det daværende japanske forslag, hvorfor det nye forslag selvsagt skal være sagligt bedre end forslaget i juni 1987 for eventuelt at motivere en ændret dansk holdning.

Spm. nr. S 395

Til *arbejdsministeren* (8/1 88) af:

Erling Christensen (S):

»Vil ministeren foranledige, at Arbejdstilsynet, når det ved besøg på en virksomhed giver påbud og/eller henstillinger angående indre miljø, også fremsender disse påbud og/eller henstillinger til den pågældende kommunes tekniske forvaltning?«

Begrundelse

Foranstaltninger til forbedring af virksomheders indre miljø, f.eks. ventilation/udluftning, kan have indflydelse på det ydre miljø, som er kommunernes ansvarsområde.

Svar (21/1 88):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

I henhold til Arbejdsministeriets cirkulære af 18. september 1974 om Arbejdstilsynets med-

virken ved administration af miljøbeskyttelseslovgivningen skal Arbejdstilsynet underrette kommunalbestyrelsen, hvis det stiller krav, der må antages at være af betydning for en virksomheds indvirkning på det ydre miljø.

Samarbejdet foregår i praksis med det tekniske udvalg i den pågældende kommune.

Spm. nr. S 396

Til *ministeren for nordisk samarbejde* (8/1 88) af:

Margrete Auken (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvornår rapporten om resultatet af hvaltællingerne i Nordatlanten, fortrinsvis finansieret af Nordisk Ministerråd, vil blive tilsendt spørgeren?«

Begrundelse

Der henvises til ministerens svar af 22. oktober 1987 på spørgsmål nr. S 72, hvori det bl.a. meddeles, at en rapport ikke på daværende tidspunkt var tilgængeligt Nordisk Ministerråd.

Spørgeren udtrykker håb om, at ministeren vil tilsende et eksemplar af rapporten til Miljø- og Planlægningsudvalget.

Svar (15/1 88):

Ministeren for nordisk samarbejde (Gammelgaard):

Undersøgelserne af udbredelse og bestandstørrelse af hvalarter i Nordatlanten var et projekt, der involverede fire nordiske lande og områder, syv skibe, fly og ikke mindst en lang række videnskabsmænd. Det mangfoldige materiale er nu under bearbejdning ved de nationale havforskningsinstitutter. Et første vurderende møde fandt sted i Cambridge den 17. december 1987. Foreløbige resultater vil blive forelagt for IWC's videnskabelige komité under komiteens årsmøde i maj 1988.

Hvaltællingen i 1987 i Nordatlanten vil afføde dels videnskabelige rapporter fra de involverede videnskabsmænd flere år frem i tiden, dels mere samlede bestandsbedømmelser til brug i forvaltningen af hvalbestandene. En rapport forventes fremsendt til Nordisk Ministerråd i løbet af indeværende år.

Så snart en rapport om hvaltællingen er tilgængelig for Nordisk Ministerråd, vil et eksemplar blive tilsendt Miljø- og Planlægningsudvalget.

Spm. nr. S 398

Til *indenrigsministeren* (11/1 88) af:

Ole Espersen (S):

»Vil ministeren oplyse, i hvilket omfang indvandrere, der har dansk statsborgerskab, også har et fremmed statsborgerskab, samt oplyse, efter hvilke principper man i forbindelse med naturalisation tillader bevarelse af fremmed statsborgerskab?«

Begrundelse

Dobbelt statsborgerskab giver problemer for mange indvandrere. Det er derfor af interesse at undersøge, om dobbelt statsborgerskab kan undgås i større omfang, end det tilsyneladende hidtil har været muligt.

Svar (20/1 88):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Danmark har – på linie med en række andre vesteuropæiske lande – ratificeret Europarådskonvention af 6. maj 1963 om begrænsning af tilfælde af dobbelt statsborgerskab m.v.

I overensstemmelse hermed kræves det som udgangspunkt, at enhver – også ikkeeuropæer – der bliver naturaliseret her i landet, løses fra sit oprindelige statsborgerskab. Langt de fleste stater lovgivning er dog – på linie med den danske – indrettet således, at det tidligere statsborgerskab *automatisk* falder bort ved opnåelse af nyt statsborgerskab efter ansøgning. Således mister pakistanske indvandrere, der optages på lovene om indfødsrets meddelelse, uden videre statsborgerskabet i Pakistan.

Derimod skal indvandrere fra eksempelvis de østeuropæiske lande, såsom Jugoslavien og Polen, *ansøge* om at blive løst, en proces, der kan være meget langvarig, bekostelig og ubehagelig for de berørte. Folketingets indfødsretsudvalg har derfor bemyndiget Indenrigsministeriet til i enkelte, særlig vanskelige tilfælde – og kun efter anmodning fra ansøgerne – at acceptere dobbelt statsborgerskab, idet ministeriet samtidig gør de pågældende opmærksom på, at en sådan situation *kan* give anledning til problemer senere hen.

Den største indvandrergruppe i Danmark – tyrkerne – blev indtil begyndelsen af 1980'erne også afkrævet løsning fra det tyrkiske statsborgerskab, når de blev naturaliseret her i landet.

Den tyrkiske regering strammede imidlertid i 1982 sin lovgivning på dette område, og efter indgående forhandlinger med de tyrkiske myndigheder besluttede Indenrigsministeriet – med Indfødsretsudvalgets indforståelse – at opgive kravet om løsning fra tyrkisk statsborgerskab. Det står dog ifølge den tyrkiske lovgivning tyrkerne frit for at blive løst *efter* opnåelse af dansk statsborgerskab. I øvrigt har Tyrkiet ikke ratificeret nævnte Europarådskonvention.

Endvidere kan ministeriet oplyse, at de marokkanske myndigheder – til trods for stærk tilskyndelse fra Indenrigsministeriets side og til trods for, at den marokkanske lovgivning indeholder mulighed herfor – har nægtet at løse marokkanske statsborgere, der bliver danske. Også disse opnår altså dobbelt statsborgerskab, en retsstilling, som dog ingen hidtil har fundet anledning til at beklage sig over.

Det er således kun tvunget af regler og administrativ praksis i de nævnte – og enkelte andre – *udvandrelande*, at Danmark undtagelsesvis accepterer dobbelt statsborgerskab. I øvrigt har talrige indvandrere over for Indenrigsministeriet givet udtryk for, at de netop ønsker denne retsstilling.

Alternativet til fuldkommen at afvise muligheden for dobbelt statsborgerskab ville være, at en del indvandrere måtte nægtes naturalisation her i landet. En sådan restriktiv politik følges eksempelvis i Forbundsrepublikken Tyskland, medens de øvrige nordiske lande stort set ligger på linie med Danmark.

Spm. nr. S 400

Til *boligministeren* (11/1 88) af:

Pia Gjellerup (S):

»Agter ministeren inden for den allernærme fremtid at tage lovinitiativer i forhold til de meget store lejestigninger i erhvervslejemål, som kan finde sted ifølge den gældende lejelovgivning?«

Begrundelse

Talrige erhvervslejerne har igennem de seneste år modtaget varslinger om meget store lejestigninger. Da stigningerne slet ikke står i forhold til prisudviklingen i øvrigt, må et initiativ fra boligministeren være relevant.

Svar (18/1 88):

Boligministeren (Kofod-Svendsen):

Som det fremgår af min pressemeddelelse af 14. januar 1988, finder regeringen ikke længere at kunne acceptere de store lejestigninger, der gennem de senere år er sket på erhvervslejeområdet. Dette er baggrunden for, at jeg kan tilslutte mig et lovforslag, som Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti har fremsat for Folketinget den 15. januar 1988, hvorefter der indføres et øjeblikkeligt, midlertidigt stop for stigningerne i erhvervslejen.

Samtidig giver dette lovforslag mulighed for en tænkepause til udarbejdelse af et samlet og gennearbejdet erhvervslejevorslag. I den forbindelse vil konklusionerne i professor Niels Chr. Nielsens redegørelse om konsekvenserne af lovgivning på erhvervslejeområdet og om det rimelige i at gribe ind i bestående lejeforhold naturligvis indgå.

Derudover har jeg taget kontakt med direktionsformændene på de tre største realkreditinstitutter med henblik på deres bistand til, at realkrediten medvirker til at dæmpe prisudviklingen på erhvervslejeområderne.

Spm. nr. S 403

Til *socialministeren* (12/1 88) af:

Behnke (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvorfor danske statsborgere og skatteydere diskrimineres i forhold til flygtninge?«

Begrundelse

Ifølge Radioavisen den 12. januar 1988 har flygtninge i Tåstrup fået udbetalt beløb svarende til en årsindkomst på 500.000 kr. før skat.

Dertil kommer, at flygtninge får bistandshjælp under uddannelse, mens danskere er nødt til selv at betale eller søge Statens Uddannelsesstøtte, mens de er under uddannelse.

Spørgeren vil derfor bede ministeren om at redegøre for, hvorvidt det er rimeligt, at danske statsborgere og skatteydere diskrimineres så kraftigt i sammenligning med flygtningenes forhold.

Svar (19/1 88):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Der henvises i begrundelsen til et eksempel, som er nævnt i en henvendelse af 24. september 1987 fra Høje Tåstrup Kommune til bl.a. Folketingets Socialudvalg. I henvendelsen nævnes, at de nye kontanthjælpsregler fra 1. juli 1987 medfører, at nogle flygtninge, der får hjælp efter bistandslovens § 42, »får et urealistisk højt beløb udbetalt – et beløb, familien aldrig vil kunne opnå på arbejdsmarkedet.

Årsagen hertil beror på 2 forhold:

- 1) Familiens boligudgift er urealistisk høj.
- 2) Der findes ingen øvre maksimumgrænse ved udbetaling af § 42-ydelse.

I et enkelt tilfælde svarer den udbetalte hjælp til en lønindtægt på brutto ca. 1/2 mio. kr. årligt.«

Jeg kan oplyse, at der ikke på dette område er fastsat særregler for flygtninge. Det må erkendes, at de nye kontanthjælpsregler i enkelte tilfælde kan give meget høje udbetalinger, når en familie modtager hjælp efter § 42, og det gælder såvel flygtninge som danskere, når en familie har stor boligudgift og mange børn. Det drejer sig utvivlsomt kun om et meget beskedent antal familier, men i ganske enkelte tilfælde kan problemet være stærkt iøjnespringende. Jeg overvejer for tiden, hvad vi kan gøre ved det.

Det er rigtigt, at en person, der får hjælp til uddannelse m.v. efter § 42, ikke samtidig kan oppebære lån fra Statens Uddannelsesstøtte, mens andre, der ikke opfylder betingelserne for at få denne hjælp, kan være nødt til at tage erhvervsarbejde og/eller uddannelseslån. Det gælder, uanset om den pågældende er flygtning eller dansk statsborger. Der er således ikke tale om diskrimination over for danske statsborgere.

Spm. nr. S 404

Til *energiministeren* (13/1 88) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvilke oplysninger har HNG registreret om de borgere, der ikke har ønsket naturgas i deres bolig, og hvordan kan man blive slettet i HNG's arkiver?«

Begrundelse

Med naturgassens indførelse fulgte forskellige tilbud til forbrugerne som lokkemiddel til denne gasform. Imidlertid har mange forbruge-

[Pia Kjærsgaard]

re sagt nej tak til disse tilbud, men alligevel fortsætter HNG med at sende forskelligt tilbudsmateriale. Senest har man dækket sig ind under at være »en invitation til et italiensk halløj«, men nærlæsning viser, at det endnu en gang er HNG, der forsøger at dække sit gigantunderskud ved at lokke nye kunder til.

Det er der i sig selv ikke noget fordækt i, men når HNG én gang har fået afslag, er det utroligt, at forbrugernes nej til naturgas skal resultere i en registrering, der på det groveste generer disse ikkenaturgasforbrugende personer.

Ministeren bedes derfor samtidig give et godt råd om, hvordan man bliver slettet i HNG's arkiver.

Svar (21/1 88):

Energiministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Hovedstadsregionens Naturgas I/S og har modtaget følgende udtalelse, hvortil jeg skal henholde mig:

»HNG har direkte adgang til at benytte BBR – Bygge- og Boligregisteret – for så vidt angår bygningsadresser og bygningsoplysninger.

BBR-registeret indeholder ikke personnavne eller personoplysninger, og i det omfang HNG har disse, er de afgivet af personen selv eller op søgt via telefonbøger og vejvisere.

Personer, der ikke ønsker at få naturgas, kendes ikke specifikt og indgår derfor i HNG's potentiale og markedsføring.

Personer, der over for HNG har tilkendegivet, at de ikke ønsker at blive orienteret og informeret om naturgas, er markeret i HNG's registre, således at tilkendegivelsen kan efterleves.

Egentlig sletning sker ikke, da denne i så fald vil gå tabt ved de regelmæssige opdateringer og overførselskørsler, der sker i BBR-systemet.«

Spm. nr. S 407

Til *miljøministeren* (13/1 88) af:

Behnke (FP):

»Hvor langt vil ministeren og hans ministerium gå i retning af at ødelægge dansk erhvervsliv med miljøkrav og formularhysteri?«

Begrundelse

I Dagbladet Djursland fra den 8. januar d.å., side 11, er der omtalt en konkret sag fra Nørre

Djurs Kommune, hvor en smed pludselig er blevet stillet over for krav om miljøgodkendelse af et produkt, som hidtil er blevet opsat i 38 udgaver uden miljøgodkendelse. Men udgave 39 skal godkendes.

Det er spørgerens indtryk, at ministeren og hans ministerium gør alt for lidt for at sikre smidige regler for dansk erhvervsliv, således at sund og fornuftig produktion generes mindst muligt. Stramme og ulogiske regler administreret af »overflittige« embedsmænd har den kedelige konsekvens, at de er dræbende for dansk produktion.

Spørgeren vil derfor gerne have ministerens helt klare forklaring på, hvorfor der som i den konkrete sag anvendes en fremgangsmåde, som er generende for ellers seriøs produktion.

Svar (21/1 88):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen i relation til den konkrete sag. Miljøstyrelsen har oplyst, at man ikke er bekendt med den omtalte sag, og at man derfor har bedt Nørre Djurs Kommune om oplysninger om sagen.

Når Miljøstyrelsens reaktion foreligger, vil jeg vende tilbage over for Miljø- og Planlægningsudvalget med hensyn til den konkrete sag og min vurdering heraf.

Spm. nr. S 411

Til *udenrigsministeren* (14/1 88) af:

Kaj Poulsen (S):

»Har de amerikanske myndigheder svaret på udenrigsministerens henvendelse vedrørende, hvilke giftstoffer der blev spredt ved flyulykken ved Thule Air Base i 1968?«

Begrundelse

Ministeren har ladet forstå, at de amerikanske myndigheder ville svare på ministerens henvendelse af marts måned 1987.

Oplysningerne skal bruges af danske sundhedsmyndigheder for at iværksætte en gennemgribende undersøgelse af medarbejderne, som i 1968 var til stede på Thule Air Base.

Svar (21/1 88):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

[Udenrigsministeren]

Den danske ambassade i Washington har den 12. januar 1988 i besvarelse af den danske henvendelse modtaget et omfattende materiale fra det amerikanske udenrigsministerium. Materialet, der er klassificeret, er af Udenrigsministeriet videregivet til de relevante danske myndigheder. Herudover kan oplyses, at der fra amerikansk side i midten af november måned 1987 blev fremsat et tilbud om bistand fra amerikanske eksperter til gennemførelsen af den danske undersøgelse. Tilbudet er blevet fulgt op af kontakter mellem danske og amerikanske videnskabsmænd.

Bortfaldet spørgsmål:

Spm. nr. S 443

Formanden:

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 443, der var stillet af Poulsgaard (FP) til statsministeren, den 27. januar 1988 er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til statsministeren (19/1 88) af:

Poulsgaard (FP):

»Er det i overensstemmelse med regeringens økonomiske politik, at ulandsbistanden skal fastfryses i de næste fire år, som udenrigsministeren har udtalt?«

Begrundelse

Befolkningen har naturligvis krav på at få at vide, om udenrigsministeren udtaler sig på regeringens vegne eller det var som formand for Venstre.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 146:

Forslag til lov om ændring af lov om begrænsning af energiforbruget i bygninger. (Tilskud til energibesparende foranstaltninger i pensionisters boliger).

Af boligministeren (Kofod-Svendsen).
(Fremsat 15/1 88).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Svend Andersen (S):

Da Folketinget besluttede, at man ville undlade at nedsætte afgiften på benzin, var der et provenu på 80 mio. kr., som Socialdemokratiet foreslog skulle bruges til en ekstra varmhjælp til pensionister. SF og De Radikale fulgte dette forslag. Socialministeren fik pålagt at komme med et forslag om, hvordan disse penge kunne bruges. Det er altså det forslag, som boligministeren nu har fremsat.

Vi er enige med boligministeren i, at pengene kan bruges, som det foreslås. Det er en opfølgning af tidligere gode socialdemokratiske forslag, at man giver tilskud til energibesparende foranstaltninger både af samfundsmæssige og af bomæssige årsager. Der er også mange ældre, som bor i – for de flestes vedkommende – de dårligst isolerede boliger og meget typisk også i egne boliger. Et tilskud som foreslået på 50 pct. af udgifterne til at energiforbedre disse boliger er der ingen tvivl om vil kunne sætte nogle nødvendige og nogle samfundsmæssige arbejder i gang. Pengene er derfor mere samfundsvenligt brugt på denne måde frem for udelukkende at give dem til varmhjælp. Men det efterlader et spørgsmål: Hvorfor er det kun pensionister i egen bolig, der skal have denne mulighed for at komme til at bo i en mere energivenlig bolig? Mange pensionister bor jo i lejeboliger og i mange tilfælde i den dårligste boligmasse, og de har behov for at få en stor økonomisk varmhjælp. Den kunne man også i de samme tilfælde bruge til isolering af boligerne.

Vi er da helt med på, at dette tilskud ikke skal gives til ejerne af udlejningsboliger, men selvfølgelig til beboerne. Derfor vil vi godt stille forslag om, at man undersøger de tilfælde, hvor der foretages de samme energibesparende foranstaltninger i en udlejningsejendom. I mange tilfælde er pensionisterne måske dér, hvor man selv skal bestemme, om sådanne forbedringer skal udføres, i flertal, og hvis de stemmer nej til en forbedring, opnår man altså ikke, at ejendommen bliver forbedret, hvorfor beboerne fortsat skal have megen varmhjælp.

Hvis man kunne sige til pensionisterne: Den merleje, som bliver pålagt jer ved, at boligen bliver energiforbedret, vil vi betale fra det offentlige side direkte som et yderligere tilskud til huslejen i stedet for at give den som et tilskud